

JEAN CALVIN

CATEHISMUL
DE LA GENEVA

Catehismul de la Geneva

JEAN CALVIN

CATEHISMUL
DE LA GENEVA

CATEHISMUL DE LA GENEVA

Jean Calvin

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus după ediția inclusă în lucrarea *The Catechism of the Church of Geneva, Sheldon and Goodwin Printers*, ediția Elijah Waterman, 1815. Adăugirile dintre paranteze și notele de subsol ne aparțin, fiind inserate pentru claritate. Imaginea de pe copertă este preluată și prelucrată după gravura Portrait de Calvin, de René Boyvin, Bibliothèque nationale de France, resursă aflată în domeniul public. Preluat cu permisiunea Europeana, 2023.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-6569-69-4 (PDF).

Editura MAGNA GRATIA **nu** susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Ceriințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr. 26

Dascălu-Ilfov 077075

contact@magnagratia.org

www.magnagratia.org

Despre Catehismul de la Geneva

În anul 1560, reformatorul francez Jean Calvin a publicat un volum de învățătură creștină catehetică ce era deja cunoscut sub numele „Catehismul de la Geneva”, cu scopul de a oferi învățătură în familiile bisericii din Geneva, Elveția.

Catehismul lui Calvin este conceput sub forma unui dialog între un slujitor al Evangheliei și un tânăr sau copil. Împărțirea acestui catehism în cinci secțiuni sau capitole a fost făcută pentru ușurința utilizării, având în vedere temele majore abordate.

Catehismul lui Calvin, sau de la Geneva, a fost publicat în mai multe ediții și limbi, cea mai consacrată fiind ediția din 1591 (sau Leyden), publicată în limbile latină, greacă și ebraică. Ea a fost atașată și în limba franceză la finalul Bibliei publicată în limba franceză.

Ceea ce este mai puțin cunoscut legat de acest catehism este că el a servit drept model pentru alte catehisme elaborate în perioada Reformei, chiar dacă cititorul poate observa că, discutând comparativ, catehis-

mul lui Calvin are o notă mult mai personală și un limbaj mai puțin tehnic decât alte lucrări de cateheză.

Editura MAGNA GRATIA,
2023

CAPITOLUL 1. DOCTRINELE CREDINȚEI

1. Care este țelul suprem al omului?

[Țelul suprem al omului] este să Îl cunoască pe Dumnezeu, Creatorul lui.

2. Ce motiv ai să dai acest răspuns?

Dumnezeu ne-a creat și ne-a pus în această lume pentru ca El să fie proslăvit în noi. Și este cu siguranță drept ca, întrucât El este Autorul vieții noastre, [viața noastră] să promoveze slava Lui.

3. Care este cel mai mare bine pentru om?

Același lucru.

4. De ce consideri cunoașterea lui Dumnezeu ca fiind cel mai mare bine?

Pentru că, fără ea, starea noastră ar fi mai mizeră decât a oricăreia dintre creaturile brute [animalele sălbatice].

5. Înseamnă că înțelegem clar din aceasta că nimic mai nefericit nu poate veni asupra omului decât să nu Îl proslăvească pe Dumnezeu.

Este adevărat.

6. Care este cunoașterea adevărată și corectă a lui Dumnezeu?

[Ea are loc] când El este cunoscut astfel încât cinstea ce Îi este datorată Îi este și dată.

7. Care este modalitatea adevărată prin care Îi dăm cinstea cuvenită?

Ea constă din a ne pune toată încrederea în El; când Îl slujim prin ascultare de voia Lui în toată viața noastră; când Îl chemăm în toate nevoile noastre, căutând mântuirea în El și orice lucru bun am dori; și, în final, când recunoaștem, deopotrivă în inimă și în vorbire, că El este singurul Autor al tuturor binecuvântărilor.

8. Dar, ca să putem discuta despre aceste lucruri în ordine și să le explicăm mai în detaliu, care este primul aspect din cele ce ai spus?

Să ne punem toată încrederea în Dumnezeu.

9. Cum facem acest lucru?

Recunoscându-L ca atotputernic și perfect de bun.

10. Este suficient acest lucru?

În niciun caz.

11. De ce nu?

Pentru că noi nu merităm ca El să Își exercite puterea în ajutorul nostru sau să Își manifeste bunătatea spre folosul nostru.

12. Ce altceva este necesar?

[Este necesar] ca fiecare dintre noi să fie convins pe deplin că Dumnezeu îl iubește și că El este dornic să îi fie un Tată și un Mântuitor.

13. Dar cum va fi acest lucru evident față de noi?

Cu adevărat din Cuvântul Lui, în care El declară mila Lui față de noi și dă mărturie despre dragostea Lui față de noi, în Hristos.

14. Așadar, temelia și începutul încrederii în Dumnezeu este cunoașterea Lui în Hristos?

Cu totul adevărat.

15. Care este, în câteva cuvinte, esența acestei cunoașteri?

Ea este cuprinsă în Mărturisirea de Credință sau mai degrabă în Formula Mărturisirii pe care toți creștinii au susținut-o în general între ei. Este în mod obișnuit denumită Simbolul [Crezul] Apostolilor, care a fost primit de la început de Biserică între toți cei evlavioși, și care a venit fie prin gura apostolilor, fie alcătuită cu credincioșie din scrierile lor.

16. Repetă [Crezul].

Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului. Și în singurul Lui Fiu, Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost zămislit de la Duhul Sfânt, S-a născut din Fecioara Maria, a suferit sub Ponțiu Pilat, a fost răstignit, a murit și a fost îngropat; El a coborât în Iad și a înviat din morți a treia zi; El S-a înălțat la Cer și stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl atotputernic, de unde va veni ca să judece viii și morții. Cred în Duhul Sfânt, în una sfântă biserică, în părtășia sfinților, în iertarea păcatelor, în învierea trupescă și în viața veșnică. Amin.

17. În câte părți ar trebui să împărțim această Mărturisire ca să poată fi înțeleasă?

În patru părți principale.

18. Care sunt acestea?

Prima parte se referă la Dumnezeu Tatăl; a doua se referă la Isus Hristos, Fiul Lui, care cuprinde de asemenea și întreg subiectul răscumpărării omului; a treia se referă la Duhul Sfânt; și a patra se referă la Biserică și la binecuvântările date de Dumnezeu Bisericii.

19. Dacă există un singur Dumnezeu, de ce vorbești despre trei – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?

Pentru că într-o singură esență a lui Dumnezeu, trebuie să considerăm că este Tatăl, ca începutul, originea și prima cauză a tuturor lucrurilor; apoi Fiul, care este înțelepciunea Lui veșnică; și în ultimul rând Duhul Sfânt, ca puterea lui Dumnezeu, extinsă asupra tuturor lucrurilor, care totuși locuiește perpetuu în El.

20. Vrei să spui, deci, că nu există nimic absurd, deși noi spunem că aceste trei Persoane distincte sunt în singura Dumnezeu, și că, de aceea, Dumnezeu nu este divizat?

Da.

21. Recită prima parte a Crezului [Apostolic].

Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului.

22. De ce Îl numești Tată?

În principal avându-L în vedere pe Isus Hristos, care este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu născut din El din veșnicie, trimis în această lume și declarat ca fiind Fiul Lui. De aici înțelegem și că, întrucât Dumnezeu este Tatăl lui Isus Hristos,

El este și Tatăl nostru.

23. În ce sens vorbești despre El ca Atotputernic?

Nu în sensul că El are puterea și nu o exercită, ci că El susține toate lucrurile cu mâna și cârmuirea Lui, că guvernează lumea prin providența Sa, că o ordonează după voia Lui și că le poruncește tuturor fapturilor ce vrea El.

24. Asta înseamnă că nu tratezi puterea lui Dumnezeu ca fiind leneșă, ci te gândești la El ca fiind Unul, care are întotdeauna o mână pregătită să lucreze, astfel că nimic nu este făcut decât de El și prin rânduiala Lui.

Așa este.

25. De ce ai adăugat că El este Făcătorul sau Creatorul Cerului și Pământului?

Pentru că El ni S-a făcut cunoscut prin lucrările Sale, în care trebuie căutat de noi (Rom. 1:20), căci mințile noastre nu sunt în stare să cuprindă esența Lui. De aceea, lumea în sine este, ca să zicem așa, ca o oglindă, în care Îl putem vedea atât cât este spre folosul nostru să Îl cunoaștem.

26. Prin expresia „Cerul și Pământul” înțelegi întreaga creație?

Da, cu adevărat [așa înțeleg]. Aceste două cuvinte includ toate lucrurile care există în Cer și pe Pământ [sau în Univers].

27. De ce Îl numești pe Dumnezeu singurul Creator, dacă este ceva mult superior să ocrotești și să păstrezi ceva creat decât ar fi fost creația inițială a aceluia lucru?

Această exprimare nu este menită atât de mult ca să fie înțeleasă ca și cum, odată ce Dumnezeu a creat lucrările Sale, ar fi lepădat mai apoi grija față de ele, ci că, așa cum El a făcut lumea la început, El o și păstrează până acum, și că tot Pământul și toate celelalte lucruri continuă să existe doar pentru că ele sunt păstrate prin puterea și stăpânirea Lui. Mai mult, întrucât El susține toate lucrurile cu mâna Lui, este clar că El este Mijlocitorul suprem și Domnul tuturor. De aceea, deoarece El este Creatorul Cerului și Pământului, este potrivit să Îl înțelegem ca singurul care, prin înțelepciunea, puterea și bunătatea Lui, El cârmuiește întreg cursul și ordinea naturii; El este deopotrivă Autorul ploii și al secetei, al grindinei și al altor furtuni, ca și al vremii liniștite; El face Pământul să fie roditor prin bunătatea Lui cea mare și, prin retragerea mâinii Sale, el devine din nou sterp; de la El vin sănătatea și boala; toate lucrurile sunt supuse stăpânirii Lui și toate se supun voii Sale.

28. Atunci ce ar trebui să cred despre diavoli și despre oamenii răi? Pot spune că și aceștia Îi sunt supuși?

Deși Dumnezeu nu îi influențează prin Duhul Lui, totuși El îi înfrânează prin puterea Sa, ca și cu o zăbală, astfel că ei nu se pot mișca prin puterea lor, decât dacă El le îngăduie. Mai mult, El îi face să slujească voii Sale, astfel că ei sunt constrânși să facă ceea ce El vrea, chiar și fără ca ei să vrea și fără intenție.

29. Ce foloase extragi din cunoașterea acestui subiect?

[Foloasele sunt] foarte mari, căci ar fi un lucru rău pentru noi dacă vreun lucru le-ar fi îngăduit diavolilor și oamenilor răi fără să fie voia lui Dumnezeu. În acel caz, știind că noi înșine suntem expuși perversității lor, liniștea minților noastre ar fi distrusă. Dar acum, noi ne odihnim în siguranță, crezând că ei sunt înfrânați de voia lui Dumnezeu și ținuți în acea înfrânare, astfel că ei nu pot face nimic decât cu îngăduința lui Dumnezeu și în special deoarece Dumnezeu ni Se prezintă ca ocrotitorul și apărătorul nostru.

30. Să trecem la a doua parte [a Crezului Apostolic].

A doua parte este aceasta: cred „în singurul Lui Fiu, Isus Hristos, Domnul nostru...”

31. Ce este inclus pe scurt în aceasta?

[Aici sunt învățat] că Fiul lui Dumnezeu este Mântuitorul nostru și, în același timp, ni se explică maniera în care El ne-a răscumpărat din moarte și a obținut viața pentru noi.

32. Care este sensul numelui Isus, după care Îl chemi?

În limba greacă, acel nume are înțelesul de *Mântuitor*. Latinii nu au nume proprii prin care forța acestuia să fie bine exprimată. De aceea, cuvântul *Mântuitor* a fost acceptat în mod obișnuit. Mai mult, îngerul s-a referit astfel la Fiul lui Dumnezeu prin porunca lui Dumnezeu însuși (Matei 1:21).

33. Este aceasta de vreo însemnătate mai mare decât i-au acordat-o oamenii?

Întru totul, căci deoarece Dumnezeu a vrut ca El să fie numit astfel, El trebuia neîndoielnic să poarte [acest Nume] după care noi Îl chemăm.

34. Atunci ce sens are cuvântul „Hristos”?

Prin acest titlu, slujba Lui este exprimată mai bine, căci sensul lui este că El a fost uns ca Profet, Preot și Împărat.

35. Cum știi aceasta?

Scriptura aplică ungerea acestor trei utilizări [ale termenului], și Îi atribuie deseori lui Hristos aceste trei slujbe pe care le-am menționat.

36. Cu ce fel de untdelemn a fost El uns?

[El] nu a fost uns cu untdelemn vizibil; nu cu acela folosit la consacrarea regilor, preoților și profeților din vechime, ci cu unul mult superior, adică prin harul Duhului Sfânt, a cărui esență a fost ilustrată prin acea ungere exterioară.

37. Care este natura acelei Împărății a Lui, despre care vorbești?

Ea este spirituală, fiind cârmuită prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, aducând astfel neprihănirea și viața.

38. Care este natura preoției Lui?

Ea este slujba și prerogativul șederii în prezența lui Dumnezeu, spre obținerea favorii Lui și spre liniștirea mâniei Sale prin aducerea unei jertfe acceptabile pentru El.

39. În ce sens spui despre Hristos că este Profet?

[Hristos este Profet] pentru că, atunci când a venit în lume, El S-a declarat Ambasadorul [Trimisul] Tatălui și Interpretul [Revelatorul] voii Sale printre oameni. Și, în acest scop, [El este Profet] pentru ca, odată ce a explicat [revelat] pe deplin voia Tatălui, El a pus capăt tuturor revelațiilor și profețiilor.

40. Dar primești vreun beneficiu din aceasta?

Desigur că toate aceste lucruri nu au niciun alt obiect decât binele nostru, căci Hristos a fost înzestrat de Tatăl cu acele lucruri pe care El să ni le dea și pentru ca noi toți să fim părtași plinătății Lui.

41. Explică-mi aceste lucruri mai detaliat.

El a fost umplut cu Duhul Sfânt și îmbogățit cu toată plinătatea darurilor Lui, ca să ni le dea tuturor și fiecăruia după măsura pe care Tatăl a știut că este potrivită pentru noi. Astfel, noi primim orice avem ca bine spiritual din El, singurul izvor.

42. În ce fel ne este de folos slujba Lui de Împărat?

Prin ea, noi suntem făcuți în stare să trăim vieți evlavioase și sfinte în libertatea conștiinței și suntem înarmați cu acea putere ce ne face în stare să biruim firea pământească, lumea, păcatul și diavolul, acei vrăjmași continui ai suflete-
lor noastre.

43. Care este scopul preoției lui Hristos?

Prin ea, în principal, El este Mijlocitorul nostru, care ne împacă cu Tatăl; de asemenea, în felul acesta, pentru noi este deschisă o cale către Tatăl, ca să putem veni în prezența Lui cu încredere și să ne oferim pe noi înșine și tot ceea ce avem înaintea Lui ca o jertfă. De aceea, poți înțelege în ce fel ne face El să fim ai Lui, prin preoția Sa.

44. Slujba Lui profetică este valabilă și astăzi?

Întrucât slujba [sau rolul] de Domn I-a fost atribuită Fiului lui Dumnezeu față de poporul Lui, scopul este ca El să ne poată ilumina în cunoașterea adevărată a Tatălui, să ne învețe în adevăr și să ne facă ucenici în familia lui Dumnezeu.

45. Atunci concluzia a tot ceea ce ai spus este aceasta: Numele Hristos cuprinde cele trei slujbe pe care Tatăl le-a conferit Fiului, pentru ca El să le transmită din abundență puterea și roada lor celor care sunt ai Lui?

Da, așa este.

46. De ce Îl numești singurul Fiu al lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ne deosebește pe noi toți prin acel nume [de fii ai lui Dumnezeu]?

Pentru că, dacă suntem fiii lui Dumnezeu, noi nu avem [această calitate] din firea noastră [pe cale sau prin naștere naturală], ci Dumnezeu ne susține în acea stare doar prin har și înfiere. Dar Domnul Isus, care este născut din esența Tatălui și este de aceeași esență cu Tatăl, El este cel mai pe drept numit singurul Fiu al lui Dumnezeu, pentru că doar El este astfel prin natură [a Sa] (Ioan 1:1; Efes. 1:3; Evrei 1:1).

47. Atunci înțelegi că această cinste Îi este datorată prin dreptul natural și Îi aparține [doar] Persoanei Sale, dar nouă ne este dat prin bună-tatea Lui fără plată, în condițiile în care suntem membrele Lui?

Cu siguranță. De aceea, în ce privește această transmitere [a filiației], El este denumit Cel dintâi născut dintre mai mulți frați (Rom. 8:29; Col. 1:15, 18).

48. În ce sens înțelegi că El este Domnul nostru?

El este rânduit de Tatăl ca să ne aibă sub stăpânirea Sa, ca El să administreze Împărăția lui Dumnezeu în Cer și pe Pământ și să fie Căpetenia îngerilor și a credincioșilor.

49. Ce se înțelege prin ceea ce urmează [în Crezul Apostolic]?

El ne arată maniera în care Fiul este uns de Tatăl ca să fie Mântuitorul nostru, anume că, luând trupul nostru [asupra Sa], El a împlinit toate acele lucruri necesare pentru mântuirea noastră, așa cum au fost declarate aici.

50. Ce înțelegeți prin aceste două expresii: „care a fost zămislit de la Duhul Sfânt” și „S-a născut din Fecioara Maria”?

[Înțeleg] că El a fost zămislit prin puterea miraculoasă și tainică a Duhului Sfânt în pântecul Fecioarei, din esența ei, pentru ca El să fie adevărata Sămânță a lui David, așa cum fusese prevestit de profeți (Ps. 132:11; Matei 1:1; Luca 1:32).

51. Atunci a fost necesar ca El să ia trupul nostru asupra Sa?

Evident, pentru că era necesar ca neascultarea omului față de Dumnezeu să fie expiată [sau ispășită] de asemenea în natura omenească. De altfel, El n-ar fi putut altfel să fie Mijlocitorul nostru și să împlinească împăcarea oamenilor cu Dumnezeu (Rom. 3:25; 1 Tim. 2:5; Evrei 4:15; Evrei 5:7).

52. Tu spui că a fost potrivit ca Hristos să fie făcut Om, pentru ca El să împlinească slujba de Mântuitor al nostru ca în persoana noastră?

Așa cred, căci este necesar să recăpătăm în El tot ceea ce lipsește în noi înșine, lucru care nu poate fi făcut altfel.

53. Dar de ce a fost zămislirea Lui făcută de Duhul Sfânt, nu în modalitatea obișnuită și uzuală?

Întrucât sămânța omului este cu totul coruptă, a devenit slujba Duhului Sfânt să Se interpună în zămislirea Fiului lui Dumnezeu, pentru ca El să nu fie afectat de această corupție și pentru ca El să poată fi înzestrat cu cea mai perfectă puritate.

54. Înseamnă că învățăm de aici că Cel ce a venit să îi sfințească pe alții trebuia să fie liber de orice pată, înzestrat din pânțelece cu puritatea originală, consacrat cu totul față de Dumnezeu, și nepătat de vreo corupție a rasei omenești?

Așa înțeleg eu asta.

55. De ce treci imediat de la nașterea la moartea Lui, omițând întreaga istorie a vieții Sale?

Pentru că aici, Crezul tratează doar acele puncte care sunt lucrurile de căpătâi ale răscumpărării noastre și care conține în ele esența ei.

56. Dar de ce nu spui, cu alte cuvinte, că El a murit, fără să adaugi numele lui Ponțiu Pilat, sub care El a suferit?

Aceasta se referă nu doar la adevărul istoric, ci și dovedește că moartea Lui a survenit ca urmare a unei sentințe de judecată.

57. Explică acest lucru mai detaliat.

El a murit pentru ca să poată purta pedeapsa pe care noi o merităm și, în această manieră, ne-a eliberat de ea. Dar așa

cum noi toți, fiind păcătoși, am fost expuși judecății lui Dumnezeu, pentru ca El să poată suferi în locul nostru, El a găsit de cuviință să Se supună unui judecător pământesc, și să fie condamnat prin gura lui, astfel ca noi să putem fi absolviți înaintea tronului Judecătorului ceresc.

58. Dar Pilat L-a pronunțat nevinovat, astfel că El n-a fost condamnat ca un răufăcător (Matei 27:24).

Este potrivit să observăm ambele aspecte, căci astfel judecătorul dă mărturia nevinovăției lui Hristos, ca să poată fi mărturisit că El a suferit nu pentru păcatele Sale, ci pentru ale noastre; în același timp, El a fost condamnat în formă solemnă, prin aceeași sentință, ca să se poată arăta că, prin faptul că El a purtat, ca Substitut al nostru, pedeapsa pe care noi o meritam, El ne poate elibera de ea.

59. Bine spus, căci dacă ar fi fost păcătos, El [Hristos] n-ar fi putut să fie un Garant potrivit ca să sufere pedeapsa păcatelor altora. Totuși, astfel încât condamnarea Lui să ne fie socotită nouă ca o absolvire, a fost potrivit ca El să fie numărat printre răufăcători.

Așa înțeleg și eu.

60. În ce privește răstignirea Lui, are ea o importanță mai mare decât dacă El ar fi suferit de orice alt fel de moarte?

Da, așa cum apostolul ne informează, când el spune că El [Hristos] a fost pus pe lemn, pentru ca, prin faptul că a purtat în Sine blestemul nostru, noi să putem fi eliberați de el, căci acel fel de moarte era blestemat de Dumnezeu (Gal. 3:13; Deut. 21:23).

61. Nu este o ocară la adresa Fiului lui Dumnezeu când se spune că El S-a supus unui blestem, chiar înaintea lui Dumnezeu?

În niciun caz, căci primindu-L, El [Hristos] l-a abolit, și El nu a încetat în acel timp să fie binecuvântat, când El ne-a îmbogățit cu beneficiile Lui.

62. Continuă să explici.

Întrucât moartea a fost o pedeapsă pusă asupra omului din cauza păcatului, Fiul lui Dumnezeu a îndurat-o și, astfel, a cucerit-o. Și pentru ca să se arate mai pe deplin că El a îndurat o moarte reală, El avea să fie pus într-un mormânt, asemenea celorlalți oameni.

63. Dar nu pare că noi primim vreun avantaj din biruința aceasta, pentru că toți murim.

Aceasta nu este o obiecție [sau piedică], căci moartea nu mai este nimic acum pentru cei credincioși, ci doar o trecere la o viață mai bună.

64. De aici rezultă că moartea nu mai este un motiv de groază ca un lucru puternic, așa că trebuie să Îl urmăm pe Hristos, Căpetenia noastră, cu o minte hotărâtă, care, așa cum El nu a pierit în moarte, nu va permite ca noi să pierim.

Așa trebuie să facem.

65. Ce trebuie înțeles din ceea ce este adăugat imediat cu privire la coborârea lui Hristos în Iad?¹

Înțelegem că El nu doar a suferit o moarte naturală, care înseamnă separarea sufletului și a trupului, ci și durerile morții, așa cum Petru le denumeste, și prin această expresie eu înțeleg că este vorba despre acele agonii îngrozitoare prin care sufletul Lui a fost încercat.

66. Spune-mi despre cauza și maniera suferinței acesteia.

Întrucât El [Hristos] a fost adus înaintea tribunalului lui Dumnezeu, pentru ca El să facă satisfacerea [dreptății Lui] pentru păcătoși, El a trebuit să fie chinuit cu tulburarea

¹ Opinia lui Calvin era că Hristos a suferit durerile Iadului pe cruce. El a suferit acolo și S-a adus pe Sine ca jertfă pentru păcatele rasei omenești. Opinia lui, detaliată în lucrarea Sa de teologie sistematică (Institutes, Vol. 2, Cap. 16.8), este că expresia „El S-a coborât în Iad” sau în lumea nevăzută a fost adăugată Crezului Apostolic în secolul al IV-lea. Alături de alți autori, Calvin a susținut că această expresie nu este menționată în scrierile niciunui autor creștin de dinainte de Ruffin, presbiter de Aquila care, la începutul secolului al V-lea, spunea că nici crezul Bisericii Romei, nici cel al Bisericii Răsăritene nu a inclus-o.

groaznică a sufletului, ca și cum El ar fi fost uitat de Dumnezeu, ba chiar ca și cum ar fi fost urât de Dumnezeu. El a fost în aceste dureri când a strigat către Tatăl Său: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit!”

67. Dar a fost Tatăl dezgustat de El [Hristos]?

În niciun caz, dar El a exercitat această severitate față de El, ca să poată fi împlinit ce fusese vestit prin profetul Isaia: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre” (Isaia 53:4-5).

68. Dacă El este Dumnezeu, cum ar putea să fie cuprins de acest fel de groază, ca și cum ar fi fost uitat de Dumnezeu?

Trebuie să ținem cont de faptul că El a fost supus acestei situații după simțămintele naturii [Sale] omenești. Și ca

să se poată face aceasta, divinitatea Lui S-a înfrânat în acel răstimp, adică El nu S-a folosit de puterea ei.

69. Dar cum se poate ca Hristos, care este Mântuitorul lumii, să Se supună acestei condamnări?

El nu S-a supus ei ca să rămână [permanent] sub ea, căci El n-a fost atât de cuprins de aceste orori, care au fost menționate, încât să fie cucerit de ele, ci mai degrabă S-a luptat cu puterea Iadului, și a supus-o și a distrus-o.

70. Înseamnă că învățăm de aici care este diferența între chinul conștiinței, pe care El l-a suportat, și chinul care îi torturează pe păcătoșii care sunt urmăriți de mâna Dumnezeului insultat [de ei]; căci ceea ce în El [Hristos] a fost

temporar, în ei este veșnic; și ceea ce în El [Hristos] a fost doar ca străpungerea unui vârful de ac, în ei este ca o sabie mortală care lovește inima.

Așa este, căci în mijlocul acestor dureri, Fiul lui Dumnezeu nu a încetat să nădăjduiască în Tatăl, dar păcătoșii condamnați de judecata lui Dumnezeu aleargă către disperare, răcnesc împotriva Lui și trec chiar la blasfemii pe față.

71. Dar de aici suntem în măsură să învățăm ce rod extrag cei credincioși din moartea lui Hristos?

Da. În primul rând, noi Îl percepem a fi o jertfă, prin care El a expiat [ispășit] păcatele noastre înaintea lui Dumnezeu și astfel, odată ce mânia lui Dumnezeu a fost stinsă, El ne-a adus înapoi în favoarea Lui. În al doilea rând, sângele Lui este un izvor în care sufletele noastre sunt curățate de toată spurcăciunea. În al treilea rând, prin moartea Lui, păcatele noastre sunt atât de șterse, încât Dumnezeu nu-Și va mai aduce aminte de ele și astfel zapisul, care ne ținea vino-vați, a fost șters și abolit.

72. Oare moartea lui Hristos nu ne aduce și un alt beneficiu?

Da, într-adevăr, căci prin eficacitatea ei (dacă noi suntem cu adevărat mădulare autentice ale lui Hristos), omul nostru vechi este răstignit, și trupul de păcat este atât de puternic distrus, că poftele depravate ale firii [pământești] nu mai domnesc în noi.

73. Treci acum la alte lucruri [din Crezul Apostolic].

Apoi ni se spune că [Hristos] *a înviat a treia zi din morți*. Prin aceasta, El a dovedit că este biruitor peste păcat și moarte. Prin învierea Lui, El a distrus moartea, a zdrobit legăturile Satanei și a nimicit toată puterea lui.

74. Cât de multe sunt beneficiile de care avem parte prin învierea Lui?

Trei. Prin ea, noi căpătăm neprihănirea, ea fiind o pecete sigură a învierii noastre la o nemurire glorioasă, iar prin puterea ei, noi suntem înviați acum la o viață nouă, ca să putem trăi în ascultare sfântă și curată de voia lui Dumnezeu (Rom. 4:25; 1 Cor. 15:22; Rom. 6:4).

75. Să trecem la următorul punct [din Crezul Apostolic].

El S-a înălțat la Cer.

76. S-a înălțat El la Cer așa încât nu mai este pe Pământ?

Da, cu adevărat, căci după ce [Hristos] a încheiat [sau împlinit] toate acele lucruri care I-au fost poruncite de Tatăl Său, și care erau necesare mântuirii noastre, n-a mai fost niciun motiv ca El să rămână pe Pământ.

77. Ce folos avem de pe urma acestei înălțări?

Roadă este de două feluri. Întrucât Hristos a intrat în Cer în numele nostru, [după ce] El S-a coborât pe Pământ pentru noi, El a deschis pentru noi acea ușă care, din cauza păcatului, fusese anterior închisă. În al doilea rând, El Se înfățișează în prezența lui Dumnezeu, ca Mijlocitorul și Apărătorul nostru.

78. Dar prin înălțarea Lui la Cer, El a plecat astfel încât să nu mai fie deloc cu noi?

În niciun caz, căci [Hristos] a făgăduit că El va fi cu noi până la sfârșitul lumii.

79. Oare prin faptul că El locuiește cu noi, nu trebuie să înțelegem că este vorba despre prezența Lui trupească?

Nu, căci maniera în care trupul Lui este primit în Cer este una, iar prezența puterii Sale, care este peste tot, este altceva.

80. În ce sens spui că El „șade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl”?

Aceste cuvinte au sensul că Tatăl I-a dat stăpânire peste

Cer și Pământ, ca El să guverneze toate lucrurile (Matei 28:20).

81. Ce înțelegi prin această ședere la dreapta [Tatălui]?

Este o asemănare luată de la prinții pământești, care obișnuiesc să îi pună la dreapta lor pe aceia care acționează ca slujitori ai lor.

82. Vrei să te referi la același lucru pe care Pavel îl afirmă, anume că Hristos este pus Cap peste toate lucrurile Bisericii, și că El este înălțat mai presus de toate puterile, El obținând un Nume care este mai presus de orice nume (Efes. 1:22; Fil. 2:9)?

Da, așa este.

83. Să trecem la următoarea afirmație [din Crezul Apostolic].

„De unde va veni ca să judece viii și morții”. Sensul acestor cuvinte este că El va veni la fel de vizibil din Cer ca să judece lumea, la fel cum a fost văzut că S-a înălțat la Cer (F.A. 1:11).

84. Întrucât Ziua Judecății nu va veni până la sfârșitul lumii, cum spui tu că va exista o rămășită a omenirii [în viață], dacă tuturor oamenilor le este rânduit să moară o singură dată? (Evrei 9:27)

Pavel răspunde la această întrebare, când el spune că cei

care vor fi atunci în viață, vor fi înnoiți printr-o schimbare instantanee, astfel încât trupul supus putrezirii va lepădat, pentru ca ei să se îmbrace în neputrezire (1 Cor. 15:5; 1 Tes. 4:7).

85. Înțelegi atunci că această schimbare va fi aceeași pentru ei precum moartea, căci va fi precum abolirea primei naturi și începutul unei vieți noi?

Da, așa înțeleg aceasta.

86. Se poate ca mințile noastre să primească această mângâiere, că Hristos va fi într-o zi Judecătorul lumii?

Da, ea este o mângâiere specială, căci în mod sigur prin

aceasta știm că El va veni spre mântuirea noastră.

87. Atunci n-ar trebui să ne temem de această judecată așa încât să ne umple de spaimă?

În niciun caz, căci atunci vom sta înaintea judecății Lui, care este și Apărătorul nostru și care ne va primi în încrederea și slujba Lui.

88. Să trecem acum la a treia parte [a Crezului Apostolic].

Această parte are de-a face cu credința în Duhul Sfânt.

89. La ce ne este ea de folos?

Cu adevărat în această privință, pentru ca noi să putem ști că, la fel cum Dumnezeu ne-a răscumpărat și ne-a mântuit prin Fiul Său, tot așa El ne va face părtași acestei răscum-părări și mântuirii prin Duhul Sfânt.

90. În ce fel?

După cum avem curățarea prin sângele lui Hristos, este necesar să avem conștiințele stropite cu el, ca să poată fi cu-rățate (1 Petru 1:2; 1 Ioan 1:7).

91. Aceasta necesită o explicație mai clară.

Eu înțeleg de aici că Duhul Sfânt, care locuiește în ini-mile noastre, operează astfel încât noi să putem avea parte

de puterea lui Hristos, căci prin iluminarea dată de Duhul Sfânt înțelegem ce beneficii avem de la Hristos; prin convingerea dată de El sunt ele pecetluite în inimile noastre; și El pregătește în noi un loc pentru ele; El ne și regenerează și ne face fapte noi. De aceea, oricare daruri ne sunt oferite în Hristos, noi le primim prin puterea Duhului Sfânt (Rom. 8:11; Efes. 1:13).

92. *Să trecem mai departe.*

Urmează a patra parte [din Crezul Apostolic], în care mărturisim credința în *sfânta biserică catolică* [sau universală].

93. *Ce este Biserica?*

Trupul și adunarea celor credincioși, pe care Dumnezeu i-a predestinat la viața veșnică.

94. Este nevoie să credem acest lucru?

Da, este adevărat, căci nu vrem să facem ca moartea lui Hristos să fie ilustrată ca neavând efect, și să socotim ca nimic tot ceea ce am spus. Acesta este singurul scop a totul, ca să fie o Biserică.

95. Așadar, cauza mântuirii a fost tratată până aici și temelia ei a fost arătată, când ai explicat că noi am fost primiți în favoarea lui Dumnezeu prin meritele și mijlocirea lui Hristos; iar acest har este confirmat în noi prin puterea Duhului Sfânt? Efectul tuturor acestora trebuie descoperit, astfel ca din chiar acest subiect, credința să fie mai ferm întemeiată.

Așa este.

96. Dar de ce spui că Biserica este sfântă?

Pentru că pe aceia pe care Dumnezeu îi alege, El îi îndreptățește și îi purifică în sfințenia și nevinovăția vieții, ca să facă astfel încât slava Lui să strălucească în ei. Și aceasta este ceea ce Pavel vrea să spună când afirmă că Hristos a sfințit Biserica pe care El a răscumpărat-o, ca ea să poată fi glorioasă și curată de orice pată (Rom. 8:30; Efes. 5:25).

97. Ce înțelegi prin epitetul „catolică” sau universală?

Prin el, noi suntem învățați că există un singur Cap al tuturor credincioșilor, și că este potrivit ca toți să fie uniți într-un singur trup, ca să poată fi o singură Biserică, nu mai

multe, răspândită în toată lumea (Efes. 4:15; 1 Cor. 12:12).

98. Care este sensul a ceea ce este adăugat mai apoi, prin expresia „părtășia sfinților”?

Aceasta este folosită ca să exprime mai clar unitatea dintre membrii Bisericii. În același timp, ea se referă la faptul că orice beneficii revarsă Dumnezeu asupra Bisericii, ele au de-a face cu binele comun al tuturor [membrilor ei], pentru că toți au o părtășie între ei.

99. Dar este desăvârșită [sau perfectă] această sfințenie pe care i-o atribui Bisericii?

Nu încă, cu adevărat nu încă atât timp cât ea este militantă în această lume [sau implicată în lupta cu răul], căci ea

se va lupta neconținut cu slăbiciunile ei; și nici nu va fi vreodată purificată în întregime de rămășițele corupției până nu va fi unită complet cu Hristos, Capul ei, prin care este sfințită.

100. Poate această Biserică să fie cunoscută și altfel decât prin credință?

Există, este drept, o Biserică vizibilă a lui Dumnezeu, pe care El a desemnat-o pentru noi prin anumite semne și dovezi, dar noi vorbim aici expres despre congregația acelorora pe care El i-a ales la mântuire. Această Biserică [cea invizibilă] nu este cunoscută prin semne, nici nu poate fi deosebită vreodată cu ochii.²

² Sensul este că oamenii din această lume nu pot cunoaște în mod absolut cine sunt cu adevărat cei aleși și convertiți, pentru că ei nu pot vedea inimile oamenilor – n.ed.

101. Ce articol urmează?

„Cred în iertarea păcatelor”.

102. Ce sens are cuvântul „iertare”?

[Sensul este] că, prin bunătatea Lui fără plată, Dumnezeu va ierta și șterge păcatele celor credincioși, astfel că ei nu vor mai merge la judecată, nici nu vor mai avea parte de pedeapsă.

103. De aici rezultă că noi nu putem să merităm, prin niciun fel de fapte personale, acea iertare de păcate, pe care o căpătăm de la Domnul?

Da, este adevărat, căci doar Hristos, prin faptul că a su-

ferit pedeapsa, a încheiat satisfacerea [dreptății lui Dumnezeu]. În ceea ce ne privește, noi nu avem nimic ce putem oferi înaintea lui Dumnezeu ca o compensație [sau plată], ci primim beneficiul iertării numai din bunătatea și dărnicia Lui.

104. De ce faci legătura între iertarea păcatelor și Biserica?

Pentru că nimeni nu obține iertarea păcatelor dacă nu este unit cu poporul lui Dumnezeu și nu se bucură perseverând până la sfârșit în această unire cu trupul lui Hristos; și, în felul acesta, dovedește că este un adevărat membru al Bisericii.³

³ Autorul nu îi conferă rol mântuitor Bisericii, ci doar afirmă că un adevărat credincios nu va putea trăi în izolare de Biserica lui Hristos, perseverența lui în părtășia credincioșilor, în credință, fiind dovada mântuirii sale. – n.ed.

105. Prin această regulă, tu spui că nu există nicio condamnare sau pierzare decât pentru cei care sunt în afara Bisericii?

Așa este, căci cei care se despart de trupul lui Hristos și, prin dezbinările lor, îi distrug unitatea, sunt lipsiți de toată nădejdea mântuirii, atât timp cât continuă în această separare.

106. Recită ultimul articol [din Crezul Apostolic].

„Cred în învierea trupească și în viața veșnică”.

107. Cu ce scop este pus acest articol al credinței în Mărturisire?

Ca să ne îndemne să nu ne punem fericirea în această

lume. Cunoașterea aceasta are două avantaje și foloase. În primul rând, prin ea suntem învățați că noi suntem doar trecători prin această lume, doar ca niște străini – ca să ne gândim continuu la plecarea noastră și să nu lăsăm inimile noastre să fie cuprinse de îngrijorări pământești. În al doilea rând, ea ne este lăsată ca să nu disperăm între timp în mințile noastre, ci să așteptăm cu răbdare acele lucruri care încă sunt ascunse de ochii noștri și care, fiind roade ale harului, sunt puse pentru noi în Hristos până în ziua descoperirii [Lui].

108. Care va fi ordinea acestei învieri?

Cei care au fost anterior morți vor primi aceleași trupuri în care au locuit pe Pământ, dar ele vor fi înzestrate cu o nouă calitate, anume că nu vor mai fi expuse morții și corupției [sau decăderii]. Dar pe cei care vor fi în viață în acea zi, Dumnezeu îi va învia miraculos printr-o schimbare care va avea loc imediat (1 Cor. 15:53).

109. Dar va fi aceasta [învierea] comună dintr-o dată în cazul celor dreapți ca în cazul celor nedreapți?

Va fi o înviere a tuturor, dar starea va fi diferită – unii vor învia spre mântuire și slavă, iar alții spre condamnare și pierzare finală (Matei 25:46; Ioan 5:29).

110. De ce se vorbește atunci în Crez despre viața veșnică și nu se vorbește [și] despre cei răi?

Pentru că nimic nu este tratat în acest sumar decât ce are legătură cu mângâierea minților celor evlavioși. De aceea, sunt luate în considerare doar acele binecuvântări pe care Domnul le-a pregătit pentru slujitorii Lui. Din acest motiv nu se spune nimic despre starea care îi așteaptă pe cei răi, despre care noi știm că vor fi străini de Împărăția lui Dumnezeu.

III. Dacă ne ținem de temelia de care depinde credința, va fi ușor să deducem de aici definiția credinței adevărate?

Așa este, și o putem defini astfel – credința este cunoașterea sigură și stabilă a bunăvoinței părintești a lui Dumnezeu față de noi, după mărturia Lui în Evanghelie, anume că El va fi pentru noi un Tată și un Mântuitor, de dragul lui Hristos.

II2. Obținem aceasta prin noi înșine, sau o primim de la Dumnezeu?

Scriptura ne învață că ea este darul special al lui Dumnezeu, iar experiența confirmă mărturia.

113. Vorbește-mi despre acea experiență.

Într-adevăr, mințile noastre sunt prea slabe ca să cuprindă acea cunoaștere spirituală a lui Dumnezeu, iar inimile noastre au o înclinație prea puternică să nu aibă încredere în Dumnezeu și să își pună o încredere pervertită în noi înșine sau în alte făpturi create, ca noi să ne supunem Lui prin simpla noastră putere. Dar Duhul Sfânt ne face în stare, prin iluminarea dată de El, să înțelegem aceste lucruri care, altfel, ar depăși cu mult capacitatea noastră, prin pecetluirea în inimile noastre a făgăduințelor mântuirii.

114. Ce folos avem din această credință după ce am căpătat-o?

Ea ne îndreptățește înaintea lui Dumnezeu și, prin această îndreptățire, ne face moștenitori ai vieții veșnice.

115. Cum așa? Nu sunt oamenii îndreptățiți prin faptele lor când, trăind o viață nevinovată și sfântă, ei își dau sânguințele să fie primiți înaintea lui Dumnezeu?

Dacă vreun om ar putea fi găsit perfect în felul acesta, el ar putea fi numit pe bună dreptate ca fiind drept, dar întrucât noi toți suntem păcătoși și vinovați în multe feluri înaintea lui Dumnezeu, acea vrednicie care poate face pace între noi și El trebuie căutată într-un alt fel.

116. Dar sunt oare toate faptele oamenilor atât de contaminate și lipsite de valoare încât ele nu merită nicio favoare din partea lui Dumnezeu?

În primul rând, toate acele lucruri care izvorăsc din noi, întrucât sunt pe drept numite ale noastre, sunt contaminate și, de aceea, nu valorează nimic, Dumnezeu este scârbit de ele și le respinge.

117. Așadar, ai putea spune că, înainte de a fi născuți din nou și făcuți fapte noi de Duhul lui Dumnezeu, noi nu putem face altceva decât să păcătuim, ca un pom corupt care produce numai roade corupte? (Matei 7:18).

Cu totul așa este, căci orice înfățișare ar avea faptele noastre în ochii oamenilor, ele sunt cu totul rele câtă vreme inima este coruptă, iar Dumnezeu Se uită la inimă.

118. Deduci oare de aici că noi nu putem să venim înaintea lui Dumnezeu și să cerem favoarea Lui prin niciun merit al nostru, ci mai degrabă, prin toate faptele și umblarea noastră, noi ne expunem mâniei și condamnării Lui?

Așa cred. De aceea, El ne primește fără plată în Hristos doar din mila Lui și nu având în vedere în vreun fel faptele noastre, și El ne păstrează acceptați, socotindu-ne în cont acea neprihănire a Lui care este primită de noi, ca și cum ar fi a Lui, și neimputându-ne păcatele noastre (Tit 3:5).

119. În ce fel spui atunci că suntem îndreptățiți prin credință?

Când noi primim făgăduințele Evangheliei cu o încredere sigură din inimă, noi obținem posesiunea acestei neprihăniri.

120. Vrei să spui că această neprihănire trebuie primită astfel prin credință așa cum ne este oferită de Dumnezeu în Evanghelie?

Da.

121. Dar odată ce Dumnezeu ne-a primit, nu sunt acceptabile înaintea Lui acele fapte pe care noi le facem prin influența Duhului Sfânt?

Ele Îi sunt plăcute în măsura în care El ne face vrednici prin favoarea Sa, nu prin meritele vredniciei noastre.

122. Dar dacă ele vin de la Duhul Sfânt, nu merită ele să fie primite de El?

Nu, pentru că ele au întotdeauna un amestec de contaminare din neputința firii [noastre] pământești, de care sunt pângărite.

123. Atunci în ce fel devin ele plăcute pentru Dumnezeu?

Doar credința este ceea ce le face acceptabile, și atunci

noi putem să ne odihnim pe această încredere că ele nu vor ajunge la sentință la încercarea [sau judecata] finală, pentru că Dumnezeu nu le va cerceta după regula severității Sale, ci, acoperindu-le impuritățile și petele prin puritatea lui Hristos, El le va socoti ca și cum ar fi fost perfecte.

124. Să înțelegem de aici că un creștin este îndreptățit prin faptele lui, după ce este chemat de Dumnezeu, sau că el poate obține, prin meritul lor, dragostea lui Dumnezeu, a cărui iubire față de noi este viața veșnică?

În niciun caz, ci noi trebuie să credem ce este scris, anume că niciun om viu nu poate fi îndreptățit [prin ele] înaintea lui Dumnezeu, și de aceea noi ne și rugăm ca El să nu intre la judecată cu noi (Ps. 143:2).

125. Atunci trebuie să conchidem că faptele bune ale credincioșilor sunt lipsite de valoare?

Nu, căci Dumnezeu a făgăduit o răsplată pentru ele, atât în această lume cât și în cea viitoare. Dar această răsplată vine din dragostea fără plată a lui Dumnezeu ca dintr-un izvor, căci El ne primește mai întâi ca fii, și apoi, prin ștergerea aducerii aminte a păcatelor noastre, El le dă favoarea Sa acestor lucruri pe care noi le facem.

126. Dar poate acea neprihănire să fie separată de faptele bune astfel încât cel care o are să fie lipsit de ele?

Acest lucru nu se poate face, căci a crede în Hristos înseamnă a-L primi așa cum El ni Se oferă. Iar El ne făgăduiește nu doar eliberarea de moarte și împăcarea cu Dumnezeu, ci și harul Duhului Sfânt, prin care suntem regenerați la viața cea nouă. Este necesar ca aceste lucruri să fie unite împreună, ca să nu Îl separăm pe Hristos de Sine.

127. Rezultă de aici că credința este rădăcina din care se nasc toate faptele bune și că ea nu ne poate face în niciun caz leneși în privința lor?

Este adevărat și, de aceea, întreaga doctrină a Evangheliei este conținută în aceste două puncte – *credința* și *pocăința*.

128. Ce este pocăința?

[Pocăința] este o ură față de păcat și o dragoste de neprihănire, care vin din frica de Dumnezeu, care ne conduce la o lepădare și omorâre a firii pământești, astfel că ne dedicăm ca să fim cârmuiți de Duhul Sfânt și să facem toate acțiunile vieților noastre în ascultare de voia lui Dumnezeu.

129. Dar acest ultim punct a fost prezentat la început, când ai vorbit despre adevărata metodă a onorării lui Dumnezeu.

Da, atunci am spus că modalitatea adevărată și legitimă de a-L proslăvi pe Dumnezeu este să ascultăm de voia Lui.

130. Cum așa?

Pentru că slujirea pe care Dumnezeu o acceptă nu este aceea care ne place nouă să o facem pentru [sau prin] noi înșine, ci cea prescrisă [sau poruncită] prin sfatul Lui.

CAPITOLUL 2. DESPRE LEGEA LUI DUMNEZEU, SAU CELE ZECE PORUNCI

131. Ce regulă de viață ne-a dat Dumnezeu?

Legea Lui.

132. Ce conține ea?

Ea este împărțită în două părți – prima conține patru porunci, iar cealaltă șase. Astfel, întreaga Lege este însumată în zece porunci.

133. Cine este autorul acestei împărțiri?

Dumnezeu însuși, care i-a dat-o lui Moise, scrisă pe

două table, și este deseori descrisă a fi cuprinsă în Cele Zece Porunci (Exod 24:12; Exod 32:15; Exod 34:1; Deut. 4:13; Deut. 10:4).

134. Care este tema primei table?

Ea tratează îndatoririle religiei față de Dumnezeu.

135. Care este tema tablei a doua?

Îndatoririle noastre față de oameni și purtarea noastră față de ei.

136. Care este prima Poruncă?

Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine (Exod 20:1-2; Deut. 5:6).

137. Explică aceste cuvinte.

Prima parte este folosită ca o prefață la întreaga Lege, căci, vorbind despre Sine ca Domnul sau Iehova, El ne arată dreptul și autoritatea Sa de a porunci. Apoi, declarându-Se Dumnezeul nostru, El face ca Legea Lui să fie acceptabilă pentru noi. În ultimul rând, aceste cuvinte implică și că El este Mântuitorul nostru și, pentru că El ne deosebește prin acest privilegiu, este datoria noastră să ne înfățișăm înaintea Lui ca poporul Lui care dorește [să asculte de El].

138. Dar nu viza eliberarea din robia Egiptului doar poporul Israel?

Mărturisesc că da, în ce privește lucrarea respectivă în sine, dar există un alt fel de eliberare, care este propovăduită tuturor oamenilor, căci El ne-a eliberat pe toți [cei credincioși] din robia spirituală față de păcat și de tirania diavolului.

139. De ce ne aduce El aminte de acest lucru în prefața Legii Lui?

Ca să ne avertizeze că ne-am face vinovați de cea mai mare nerecunoștință dacă nu ne-am dedica în întregime ascultării de El.

140. Ce este cerut prin Prima Poruncă?

Ne este cerut să Îi dăm cinstea deplină care I se cuvine, fără să îi dăm altuia orice parte a ei.

141. Care este cinstea specială care nu trebuie să îi fie dată nimănui altcuiva?

Să ne închinăm Lui, să ne punem toată încrederea în El, să ne rugăm Lui și, cu alte cuvinte, să Îi atribuim toate acele lucruri care țin de măreția Sa.

142. Ce suntem învățați prin cuvintele „afară de Mine”?

[Suntem învățați] că nimic nu este atât de ascuns încât să nu poată fi văzut de El; că El este martorul și judecătorul tuturor gândurilor noastre secrete; și că El cere nu doar onoarea unei mărturii exterioare, ci și devoțiunea sinceră a inimii.

143. Care este Porunca a Doua?

„Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”.

144. Interzice Dumnezeu cu totul pictura sau sculptura vreunor imagini?

El interzice doar acestea două – facerea de imagini cu scopul de a-L reprezenta pe Dumnezeu și pentru închinarea la El.

145. De ce este interzis să Îl reprezentăm pe Dumnezeu printr-o imagine vizibilă?

Pentru că în El nu este nimic care să se asemena cu o imagine trupească, coruptibilă și neanimată, căci El este un Duh veșnic și necuprins (Deut. 4:15; F.A. 17:29; Rom. 1:23).

146. Atunci consideri că este dezonorant la adresa măreției Lui să încerci să Îl reprezinți astfel?

Da.

147. Ce fel de închinare este interzisă prin această Poruncă?

Acea prin care ne adresăm în rugăciune față de o statuie sau imagine [sau icoană], sau să ne plecăm înaintea ei, ori să îi dăm cinste îngenunchind sau prin alte semne, ca și cum Dumnezeu ni S-ar prezenta prin ele.

148. Trebuie să înțelegem că Porunca aceasta nu condamnă picturile și sculpturile, ci sunt interzise doar acele imagini făcute cu scopul de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a ne închina la Dumnezeu prin ele; sau, tot astfel, ca să ne închinăm lor în onoarea lui Dumnezeu sau să abuzăm de ele în orice fel în sens superstițios sau idolatru?

Așa este.

149. Ce este cerut în această Poruncă?

Ca în cazul primeia, Dumnezeu a declarat că doar El trebuie să fie adorat și să primească închinare, astfel că El ne arată în aceasta care este adevărata formă de închinare, prin care El să ne îndepărteze de orice superstiție și de alte rele depravate și corupte.

150. Să trecem mai departe.

El adaugă acest lucru: „căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc” (Exod 20:5).

151. De ce menționează El puterea sau tăria Lui?⁴

Ca să ne arată că El poate să apere slava Lui.

⁴ În traducerea Bibliei din limba franceză, folosită de Jean Calvin, în Exod 20:5 se folosește o expresie cu sensul de „puternic și gelos”. – n.ed.

152. Ce indică El prin termenul „gelos”?

Că El nu tolerează niciun egal sau partener; că, dându-ni-Se prin bunătatea Sa infinită, El vrea ca noi să fim cu totul ai Lui. Și este datorია sufletelor noastre să fie cu totul dedicate față de El și să ne alipim cu totul de El; pe de altă parte, cei ce se îndepărtează de El și se dedică superstițiilor, sunt caracterizați ca pângărindu-se, ca și cum ar curvi.

153. În ce sens se spune „pedepsesc nelegiuirea părinților în copii”?

Pentru ca El să trezească în noi o groază mai mare, El nu doar că ne amenință că îi va pedepsi pe cei ce încalcă [Porunca], și că și urmașii lor vor fi sub un blestem.

154. Dar este consecvent cu dreptatea lui Dumnezeu să pedepsească pe cineva pentru greșeala altuia?

Dacă ne gândim la adevărata stare a omenirii, întrebarea va fi soluționată, căci, prin natura noastră, noi toți suntem expuși blestemului; și nu există vreun motiv pentru care să ne putem plânde de Dumnezeu dacă El ne-ar lăsa în această stare. Dar la fel cum El Își dovedește dragostea față de cei evlavioși, prin binecuvântarea urmașilor lor, tot așa El execută răzbunarea Lui asupra celor răi, înfrânându-și binecuvântarea față de copiii lor.

155. Continuă cu restul.

Pentru ca El să ne atragă prin bunătatea Lui, El făgăduiește astfel: „Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exod 20:6).

156. Înseamnă aceasta că ascultarea unui om evlavios va fi spre mântuirea tuturor copiilor lui, oricât de răi ar fi aceștia?

În niciun caz, ci, în felul acesta, El vrea să Se arate că extinzându-Și bunătatea față de cei credincioși, astfel ca, din favoarea arătată față de ei, El Își arată bunătatea și față de copiii lor; nu doar prin a-i face prosperi în lucrurile lumești, ci și prin sfințirea sufletelor lor, ca ei să fie numărați printre cei din turma Sa.

157. Dar acest lucru nu pare să fie făcut continuu.

Mărturisesc aceasta, căci așa cum Domnul Își arogă această libertate de a manifesta milă când dorește față de copiii celor răi, tot așa El nu a restricționat favoarea Sa față de urmașii credincioșilor, ci El îi alungă pe cei pe care El vrea să îi alunge, potrivit voii Sale, și totuși El face aceasta așa încât să dovedească că făgăduința nu este zadarnică și greșită (Rom. 9).

158. De ce menționează o mie de generații în arătarea îndurării și doar de trei sau patru în ce privește aplicarea judecării?

Pentru ca El să Se arate mai înclinat către bunătate și îndurare decât către severitate. Ca într-un alt loc, El este gata să ierte, dar încet la mânie (Exod 34:6; Ps. 103:8; Ps. 145:8).

159. Care este Porunca a Treia?

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău” (Exod 20:7).

160. Ce este interzis în această Poruncă?

Ea ne interzice să abuzăm de Numele lui Dumnezeu nu doar prin sperjur, ci și prin toate jurămintele inutile.

161. Poate fi folosit legitim Numele lui Dumnezeu în jurăminte?

Da, într-o circumstanță dreaptă – în primul rând, pentru stabilirea adevărului; în al doilea rând, în chestiuni importante, spre ocrotirea păcii reciproce și a bunăvoinței între oameni.

162. Atunci nu este singurul scop al acestei porunci să interzică acele jurăminte prin care Numele lui Dumnezeu este profanat și dezonorat?

Când acest scop este propus, el ne îndeamnă în general să nu folosim Numele lui Dumnezeu în public decât cu frică și reverență, spre slava Lui, căci întrucât El este sfânt, noi trebuie să avem grijă prin toate mijloacele ca nu cumva să părem că îl tratăm cu dispreț sau să le dăm altora ocazia să îl disprețuiască.

163. Cum trebuie făcut acest lucru?

Dacă ne gândim la Dumnezeu sau vorbim despre El sau lucrările Lui, trebuie să facem asta într-o manieră care să Îl onoreze.

164. Ce urmează?

Este adăugat avertismentul acesta: „căci Domnul nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui” (Exod 20:8).

165. Dacă Dumnezeu spune în alte locuri că El îi va pedepsi pe cei ce încalcă Legea Lui, ce altceva este conținut aici?

Prin aceasta, El vrea să arate cât de mult prețuiește slava Numelui Său, ca noi să putem fi mai atenți să Îl respectăm când Îl vedem pregătindu-Se să Se răzbune pe oricine îl profanează.

166. Să trecem la Porunca a Patra.

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exod 20:8-11).

167. Ne poruncește El să muncim șase zile ca să ne putem odihni în ziua a șaptea?

Nu în sens simplist, ci permițându-i omului să muncească șase zile, El face o excepție în cazul zilei a șaptea, ca ea să poată fi dedicată odihnei.

168. Dar oare El ne interzice orice muncă în acea zi?

Această poruncă are un motiv distinct și special, și pentru că respectarea odihnei a făcut parte din legea ceremonială, ea a fost abrogată la venirea lui Hristos.

169. Vrei să spui că această poruncă i-a privit doar pe evrei și, de aceea, a avut doar valabilitate temporară?

Da, în măsura în care ea a fost ceremonială.

170. Ce rezultă atunci? Există vreun lucru dincolo de aspectul ei ceremonial?

Da, căci ea a fost dată pentru trei motive.

171. Care sunt ele?

Să prefigureze o odihnă spirituală; să ocrotească conducerea Bisericii, și să slujească la odihna slujitorilor.⁵

⁵ Cu referire la cei ce muncesc, precum angajații sau robii. -n.ed.

172. Ce înțelegeți prin odihna spirituală?

Când noi ne odihnim de lucrările noastre, pentru ca Dumnezeu să poată face lucrările Sale în noi.

173. Cum se face aceasta?

Când noi răstignim firea noastră pământească, adică renunțăm la priceperea noastră, ca să putem fi cârmuiți de Duhul lui Dumnezeu.

174. Este suficient ca acest lucru să fie făcut doar în ziua a șaptea?

Nu, ci trebuie făcut continuu, căci odată ce am început [umblarea cu Dumnezeu], trebuie să mergem înainte pe tot parcursul vieții noastre.

175. Atunci de ce este rânduită o anumită zi ca să reprezinte această odihnă?

Nu este deloc necesar ca imaginea să fie de acord în fiecare aspect cu substanța, căci este suficient ca să existe o asemănare potrivit ordinii simbolurilor.

176. De ce este rânduită ziua a șaptea și nu oricare alta?

În Scriptură, acest număr simbolizează perfecțiunea, astfel că este potrivit ca să determine perpetuitatea lui. În același timp, el indică faptul că această odihnă spirituală poate doar să înceapă în această viață și că ea nu va fi desăvârșită până nu plecăm din această lume.

177. Înseamnă asta că Domnul ne îndeamnă să ne odihnim în felul în care El S-a odihnit?

Când Dumnezeu a pus capăt lucrării creației lumii, în șase zile, El a dedicat ziua a șaptea contemplării la lucrările Sale, iar El propune exemplul Său ca să ne îndemne la mai multă sârguință în aceeași lucrare, căci nimic nu este mai dorit cu sârguință decât să fim conformați chipului Său.

178. Ar trebui ca această meditare la lucrările lui Dumnezeu să fie continuă sau este suficient să fie rânduită o zi dintre cele șapte pentru acest scop?

Este datoria noastră să ne implicăm zilnic în acea lucrare, dar având în vedere slăbiciunea noastră, o zi este special rânduită, iar aceasta este rânduiala bisericii [sau ține de decizia bisericii], la care m-am referit.

179. Care este ordinea care trebuie respectată în acea zi?

Oamenii trebuie să se strângă ca să audă doctrina lui Hristos, să se unească în rugăciunile publice și să ofere mărturia credinței lor.

180. Explică acum sensul în care, prin această poruncă, Domnul a avut în vedere și odihna slujitorilor.

Este necesar ca o anumită relaxare să le fie acordată acelor care sunt sub autoritatea altora și, dincolo de aceasta, acest lucru tinde să ocrotească și guvernarea civilă, căci acolo unde o zi este dedicată odihnei, fiecare om devine mai pregătit să muncească mai rânduie în restul timpului.

181. În ce fel ne privește această Poruncă?

În ce privește partea ei ceremonială, ea a fost abolită atunci când substanța ei a fost manifestată în Hristos.

182. Cum anume?

De exemplu, când omul nostru cel vechi este răstignit prin puterea morții Lui, iar noi suntem înviați la viața cea nouă prin învierea Lui (Col. 2:17; Rom. 6:6).

183. Ce rămâne atunci din această Poruncă pentru noi?

Nu ar trebui să neglijăm rânduielele sfinte, care susțin

cârmuirea spirituală a Bisericii, dar în special să frecventăm întâlnirile sfinte pentru auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru celebrarea rânduielilor și pentru a ne alătura în rugăciunile publice, potrivit cu felul în care sunt rânduite.

184. Dar această imagine [a odihnei] nu aduce nimic altceva în folosul nostru?

Cu siguranță că da, pentru că ne duce înapoi la substanța [ei], anume că, fiind altoiți în trupul lui Hristos și devenind membre ale Lui, trebuie să încetăm să ne încredem în faptele noastre și să ne predăm cu totul față de cârmuirea lui Dumnezeu.

185. Să trecem la tabla a doua [a Legii].

Începutul ei este acesta: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exod 20:12a).

186. Ce sens are aici cuvântul „cinstește”?

[Sensul este] că, cu modestie și smerenie, copiii ar trebui să fie supuși și ascultători de părinții lor, și să îi trateze cu reverență, să îi ajute în nevoile lor și să le răsplătească pentru truda lor. Aceste trei aspecte cuprind cinstea datorată părinților.

187. Treci mai departe.

Porunca are atașată o făgăduință: „pentru ca să și se lungască zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău” (Exod 20:12b).

188. Care este sensul ei?

[Sensul este] că aceia care le vor da părinților lor cinstea

cuvinită vor trăi o viață lungă, prin binecuvântarea lui Dumnezeu.

189. Dar dacă această viață este plină de atât de multe grijuri, de ce fâgăduiește Dumnezeu o viață lungă ca o binecuvântare?

Oricât de mari ar fi greutățile la care este expusă această viață, totuși ea este o binecuvântare de la Dumnezeu față de cei credincioși, chiar în felul acesta, fiind o dovadă a favorii Sale părintești, câtă vreme El îi ocrotește și îi înveselește aici [pe Pământ].

190. Rezultă pe de altă parte de aici că cel ce este smuls din lume prematur și pe neașteptate ar fi blestemat de Dumnezeu?

Nicidecum, ci uneori se întâmplă ca unii dintre cei ce

sunt iubiți de Dumnezeu atât de mult, că ei sunt luați mai curând din această lume.

191. Dar cum Își mai împlinește Dumnezeu făgăduința, dacă acționează astfel?

Orice bine pământesc este făgăduit de Dumnezeu, este potrivit ca noi să îl primim în această stare, în măsura în care ne este de folos spiritual și duce la mântuirea sufletelor noastre, căci lucrurile ar fi cu adevărat zadarnice dacă n-ar fi de preferat întotdeauna binele sufletului.

192. Ce ar trebui să spunem despre aceia care sunt neascultători de părinții lor?

Nu doar că ei vor fi pedepsiți în Judecata de Apoi, ci Dumnezeu îi va pedepsi trupește și în această viață, fie prin

luarea lor în floarea vieții, fie printr-o moarte groaznică sau prin alte mijloace.

193. Dar nu vorbește expres această făgăduință despre țara Canaanului?

Da, în măsura în care îi are în vedere pe evrei, dar făgăduința privește mult mai înainte, și ni se aplică și nouă, căci oriunde am locui, pentru că Pământul este al Domnului, El ni-l dă ca să fie al nostru (Ps. 24:1; Ps. 85:5; Ps. 115:16).

194. Ce altceva este cerut în această Poruncă?

Deși cuvintele se referă doar la tată și la mamă, totuși în ele sunt incluși toți cei care au autoritate asupra noastră, când aceeași regulă le este aplicabilă și lor.

195. Când se petrece aceasta?

Când Dumnezeu îi ridică la un grad superior de cinste, căci nu există nicio autoritate a părinților, a prinților sau a conducătorilor, nicio poruncă, nicio onoare, decât cea dată prin rânduiala lui Dumnezeu, pentru că așa a găsit El de cuviință să cârmuiască lumea spre slava Sa.

196. Care este Porunca a Șasea?

„Să nu ucizi” (Exod 20:13).

197. Ne interzice ea doar să ucidem?

Nu, căci Dumnezeu reglementează în Legea Lui nu doar acțiunile exterioare, ci și dorințele inimii, și în primul rând pe acestea.

198. Pare că te referi aici la un fel deucidere secretă, pe care Dumnezeu o interzice aici.

Așa este, căci mânia, ura și orice dorință răzbunătoare de a-l răni pe aproapele sunt socotite drept crimă înaintea lui Dumnezeu.

199. Suntem noi suficient de eliberați de aceasta dacă nu urmărim pe cineva cu ură?

Nicidecum, căci prin condamnarea urii și prin interzicerea oricărui lucru care ar putea răni binele aproapelui nostru, Domnul ne arată în același timp că ne cere să îi iubim din inimă pe toți oamenii și să ne dăm toate silințele să le apărăm și să le ocrotim viețile.

200. Care este Porunca a Șaptea?

„Să nu preacurvești” (Exod 20:14).

201. Care este esența acestei Porunci?

[Esența ei este] că curvia de orice fel este blestemată înaintea lui Dumnezeu și că, dacă vrem să nu stărnim mânia Lui împotriva noastră, trebuie să ne înfrânăm de la ea.

202. Ce altceva ne cere ea?

Ea ne cere să luăm aminte la felul cum Legiuitorul [Dumnezeu] a rânduit lucrurile, despre care am spus deja că sunt ținute cont nu doar în acțiunile exterioare, ci îndeosebi [și] în dorințele inimii.

203. Ce altceva mai cuprinde ea?

Întrucât deopotrivă trupurile și sufletele noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, trebuie să le păstrăm pe amândouă curate și nepătate, și să ne înfrânăm cu smerenie nu doar de la crimele în sine, ci chiar în inimile [gândurile] noastre, cuvintele și gesturile trupului [care sunt necurate sexual]. În final, trupul trebuie păstrat liber de orice lascivitate și sufletul trebuie ocrotit de orice poftă, astfel ca nicio parte din noi să nu fie pângărită de spurcăciunea necurăției (1 Cor. 3:16; 1 Cor. 6:19; 2 Cor. 6:16).

204. Care este Porunca a Opta?

„Să nu furi” (Exod 20:15).

205. Interzice această Poruncă doar acele furturi care sunt pedepsite de legile omenești sau care sunt mai mari?

Prin cuvântul „furt” este avut în vedere orice fel de fraudare sau eludare, și toate acele șiretlicuri rele prin care avem

intenția să luăm în posesie bunurile altora. Prin Poruncă este interzis să acaparăm bunurile semenilor noștri, indiferent dacă facem asta cu forța sau prin viclenii sau înșelăciuni, când punem mâna pe ele, sau când ne străduim să ni le însușim prin orice mijloace nedrepte.

206. Oare nu este suficient să ne înfrânăm de la actul rău [al furtului], sau Porunca se referă și la alte interdicții?

Întrucât Dumnezeu este Legiuitorul spiritual, El vrea să fie evitat nu doar furtul exterior, ci și toate acele planuri și sfaturi [sau gânduri] care îi rănesc [sau afectează material] pe alții, și în special acel egoism care caută să se îmbogățească prin necazurile semenilor noștri.

207. Ce trebuie făcut ca să ascultăm de această Poruncă?

Trebuie să ne dăm silințele ca fiecare să își aibă în posesie [doar] ceea ce este al lui.

208. Care este Porunca a Noua?

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”
(Exod 20:16).

209. Interzice această Poruncă doar sperjurul [mărturia mincinoasă] în tribunale sau, în general, orice falsitate [sau minciună] împotriva aproapelui nostru?

În această formă de exprimare este cuprinsă o întreagă doctrină: trebuie să nu îl calomniem pe aproapele prin minciună, să nu distrugem reputația aproapelui prin vorbire de rău sau prin detractări, sau să aducem vreo pagubă asupra avuției lui.

210. Dar de ce este interzis explicit sperjurul public?

Pentru ca noi să fim mai îngroziți de acest viciu. De asemenea, implicația este că, dacă cineva ajunge să se obișnuiască cu vorbirea de rău sau pe la spate [sau bârfa], trecerea de la un astfel de obicei la sperjur este rapidă.

211. Nu este scopul acestei Porunci să ne abată nu doar de la vorbirea de rău, ci și de la suspiciunile rele și de la judecățile nedrepte și lipsite de blândețe?

Ea condamnă ambele potrivit motivului care ne-a fost dat mai înainte, căci ceea ce este un rău făcut înaintea oamenilor este chiar mai rău să îl dorim înaintea lui Dumnezeu.

212. Care este esența acestei Porunci?

Ea ne interzice să gândim rău despre semenii noștri și să tolerăm orice înclinație de a-i defăima, și, pe de altă parte, Dumnezeu ne poruncește să fim plini de dreptate și omenie, ca să ne străduim să ne gândim la binele lor atât cât ne permite adevărul, și să ocrotim cu totul prețuirea lor.

213. Care este Porunca a Zecea?

„Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău” (Exod 20:17).

214. Dacă, așa cum ai spus, întreaga Lege este spirituală [sau duhovnicească], iar Poruncile precedente sunt menite să înfrâneze nu doar acțiunile exterioare, ci și să corecteze dorințele minții, ce este conținut în această Poruncă?

Prin celelalte porunci, Dumnezeu a dorit să cârmuiască și să înfrâneze voința și dorințele, dar prin aceasta, El impune o lege asupra acelor gânduri care poartă cu ele o anumită măsură de lăcomie, deși ele ar putea să nu ajungă la o hotărâre clară [de a acționa].

215. *Vrei să spui că toate, chiar cele mai mărunte dorințe depravate, care îi pot cuprinde pe cei credincioși și să vină în mințile lor, sunt păcate, chiar dacă ei se împotrivesc lor, în loc să fie de acord cu ele [sau să le accepte și să le hrănească]?*

Este cu siguranță clar că toate gândurile corupte, chiar și dacă nu li se adaugă consimțământul nostru, provin din corupția naturii noastre, dar vreau să spun doar că, prin această Poruncă, sunt condamnate acele dorințe depravate care stârnesc inima omului și îi sunt pe plac, chiar dacă ele nu ajung la un plan hotărât și deliberat [sau chiar dacă nu se materializează].

216. Atunci înțelegi de aici că nu doar dorințele rele la care oamenii își dau consimțământul și cele la care se supun sunt interzise, ci este cerută și integritatea strictă din partea noastră, ca mințile noastre să nu accepte nicio dorință pervertită, prin care ele să fie stimulate la păcat?

Așa este.

217. Ai putea să oferi un scurt rezumat al întregii Legi?

Da, ea poate fi dată atât timp cât o putem rezuma în două lucruri de căpătâi: prima este „să-L iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”, iar a doua este „să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37, 39).

218. Ce este inclus în a-L iubi pe Dumnezeu?

Să Îl iubim ca Dumnezeu, adică să Îl recunoaștem de îndată ca Domnul nostru, Tatăl și Mântuitorul nostru. De aceea, la iubirea de Dumnezeu trebuie să adăugăm reverența față de El, ascultarea de voia Lui și acea încredere care trebuie îndreptată către El.

219. Ce înțelegi prin expresia „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”?

[Înțeleg] acea înflăcărare a dragostei care nu lasă loc în noi pentru niciun gând, nicio dorință și nicio străduință contrare acestei iubiri.

220. Care este sensul celei de-a doua părți?

Întrucât, prin natura noastră, suntem înclinați să ne iubim pe noi înșine și pentru ca această dragoste să stăpânească mai presus de toate celelalte, este potrivit să ne dirijăm dragostea față de aproapele nostru în noi înșine prin aceasta, ca să ne stăpânească în toate aspectele și să fie regula noastră în toate sfaturile și truda noastră.

221. Ce înțelegeți prin cuvântul „aproapele”?

El nu se referă doar la rude și prieteni, și la cei care sunt legați de noi prin vreo legătură de alianță, ci și la cei pe care nu îi cunoaștem și chiar la vrăjmașii noștri.

222. Dar ce legătură au ei cu noi?

Ei sunt uniți cu siguranță de noi prin acea legătură prin care Dumnezeu leagă împreună toată rasa oamenilor. Această legătură este atât de sacră și inviolabilă, că ea nu poate fi abolită de răutatea nimănui.

223. Vrei să spui că, dacă cineva ne-ar urî, noi tot îi datorăm această iubire, că el rămâne aproapele nostru, pentru că rânduiala divină rămâne inviolabilă, prin care este instituită această relație între noi?

Așa este.

224. Dacă Legea declară maniera adevărată de închinare la Dumnezeu, noi trebuie să trăim cu totul după porunca Lui?

Da, desigur, dar noi toți ne zbatem într-o astfel de neputință, că niciunul nu o împlinește în toate privințele, așa cum ar trebui.

225. Atunci de ce mai cere Dumnezeu acea perfecțiune de la noi, dacă ea trece peste abilitatea noastră?

El nu cere nimic mai presus de acea puritate pe care suntem obligați să o avem, dar El doar ne lasă să ne străduim să atingem acel curs al vieții, pe care Legea Lui îl prescrie, și deși noi suntem la distanță de țintă, adică de perfecțiune, Domnul ne va ierta ceea ce ne-a lipsit.

226. Te referi aici la toți oamenii, sau doar la cei credincioși?

Acela care încă nu este regenerat [sau născut din nou]

de Duhul lui Dumnezeu, nu este calificat să împlinească nici cel mai neînsemnat punct din Lege. În plus, chiar dacă am accepta că vreun om ar împlini Legea în vreo parte a ei, totuși nu putem să stabilim din aceasta că el ar fi împlinit-o în totalitate înaintea lui Dumnezeu, căci El îi pronunță blestemări pe toți cei care nu împlinesc toate lucrurile cerute în Lege (Deut. 27:26; Gal. 3:10).

227. Trebuie atunci să concluzionăm că, întrucât sunt două feluri de oameni, și slujba Legii este de două feluri?

Da, căci printre necredincioși, ea nu face altceva decât să îi facă să fie fără vreo scuză înaintea lui Dumnezeu, și asta este ceea ce Pavel spune, când el denumeste aceasta slujba condamnării și a morții. Dar față de credincioși, ea [Legea] are un folos foarte diferit (Rom. 1:32; 2 Cor. 3:6).

228. Care este acest folos?

În primul rând, deși ei învață din ea că este imposibil să obțină îndreptățirea prin fapte, ei sunt instruiți în smerenie, care este pregătirea adevărată pentru a căuta mântuirea în Hristos. În al doilea rând, întrucât Legea cere de la ei mai mult decât ei pot înfăptui, ea îi îndeamnă să caute puterea Domnului și, în același timp, îi mustră privitor la vinovăția lor constantă, pentru ca ei să nu se laude. În al treilea rând, ea este pentru ei ca o zăbală, prin care sunt ținuți în frica de Dumnezeu (Rom. 3:20; Gal. 2:16; Gal. 3:11; Gal. 4:5).

229. Asta înseamnă că deși, în acest pelerinaj pământesc, noi nu putem împlini Legea, trebuie să nu o considerăm învechită pentru că ne cere o desăvârșire totală, căci ea ne îndreaptă către ținta spre care trebuie să mergem, ținta pentru care trebuie să ne luptăm – ca fiecare dintre noi să se străduiască asiduu și cu zel, după măsura harului ce i-a fost dat, să își conformeze viața după cea mai înaltă rectitudine și să manifeste totuși un progres continuu.

Așa cred.

230. Nu avem oare în Lege o regulă perfectă a întregii neprihăniri?

Avem, iar Dumnezeu nu cere nimic mai mult de la noi decât să o urmăm. Dar, pe de altă parte, El socotește și respinge ca fiind corupt orice ne apucăm noi să facem care trece dincolo de ceea ce El a poruncit. De asemenea, El nu consideră niciun sacrificiu ca fiind acceptat decât ascultarea (1 Sam. 14:22; Ier. 7:22).

231. Cu ce scop există atunci atât de multe îndemnuri, porunci și muștrări care ni se dau constant prin profeți și apostoli?

Ele sunt doar multe explicații la Lege, care ne duc de mână în ascultarea de ea și în niciun caz nu ne abat de la ea.

232. Dar nu poruncește ea nimic legat de chemările la nivel individual?

Întrucât ea ne poruncește să îi dăm fiecăruia ceea ce i se cuvine, este ușor să extragem din ea acele îndatoriri personale pe care fiecare trebuie să le îndeplinească în starea și cursul vieții sale. Iar acele numeroase explicații ale fiecărei porunci, menționate mai devreme, sunt prezente în repetate rânduri în Scriptură, căci ceea ce Dumnezeu include în formă rezumată, în câteva cuvinte, pe cele două table ale Legii, este ilustrat mai deplin și în detaliu în alte părți ale Cuvântului Lui.

Capitolul 3. DESPRE RUGĂCIUNE

233. După ce am discutat suficient despre su-punere și ascultare, care constituie a doua parte a cinstei datorate lui Dumnezeu, hai să tratăm partea a treia.

Noi o denumim invocare [sau rugăciune ori apelul la ajutorul Lui], pentru că prin ea ne ducem pe noi înșine înaintea lui Dumnezeu, în toate nevoile noastre.

234. Vrei să spui că doar El trebuie invocat?

Da, căci asta este ceea ce El cere drept cinstea specială [ce trebuie adusă] Dumnezeirii Lui.

235. Dacă așa stau lucrurile, cum este legitim pentru noi să implorăm [sau să solicităm] ajutorul de la oameni?

Diferența este foarte mare între cele două situații, căci atunci când Îl invocăm pe Dumnezeu, noi mărturisim că nu căutăm nicăieri altundeva vreo binecuvântare, și că întreaga noastră apărare este pusă cu totul în El. Totuși, El ne permite în același timp să cerem ajutor de la cei cărora El le-a dat puterea să ne ajute.

236. Vrei să spui că, atunci când noi Îl invocăm pe Dumnezeul adevărat, noi putem să ne folosim de ajutorul și sprijinul din partea oamenilor, cu condiția ca în niciun caz să nu ne punem încrederea în ei? Și că nu trebuie să cerem ajutorul lor în niciun alt fel, ci doar în măsura în care ei sunt înzestrați de Dumnezeu cu abilitatea de a fi slujitori și cei care distribuie favorurile Sale spre folosul nostru?

Așa este. De aceea, orice beneficii primim de la oameni, trebuie să le considerăm ca primite de la Dumnezeu, căci

realitatea este că El ne dă toate acele lucruri, prin intermediul lor.

237. Dar nu trebuie să le mulțumim oamenilor de fiecare dată când ei fac pentru noi orice slujbă de bunătate, lucru care este cerut de dreptatea firească și de legea omeniei?

Trebuie să le mulțumim doar din motivul că Dumnezeu le dă această cinste că acele lucruri bune, care curg din izvorul inepuizabil al plinătății Sale, sunt revărsate asupra noastră ca niște râuri, prin mâinile lor. Prin această modalitate, El ne leagă de ei și voiește ca noi să recunoaștem obligația [noastră de mulțumire față de ei]. De aceea, acela care nu se arată recunoscător față de oameni, în felul acesta, el trădează o nerecunoștință și față de Dumnezeu.

238. Putem conchide de aici că este rău să invocăm fie îngerii, fie slujitorii sfinți ai Domnului care au plecat din această viață?

Desigur că putem [deduce asta], căci Dumnezeu nu le-a dat aceste slujiri sfinților, ca ei să ne ajute. În ce privește îngerii, deși El folosește străduințele lor spre binele nostru, El nu vrea ca noi să ne rugăm lor.

239. Atunci spui că orice nu este de acord și nu se potrivește strict cu rânduiala instituită de Dumnezeu contravine voii Sale?

Așa este, căci este un semn sigur al necredinței să nu fim mulțumiți cu acele lucruri pe care Dumnezeu ni le dă. Dacă ne apucăm să cerem ajutorul îngerilor sau al sfinților care au plecat din lume, când Dumnezeu ne cheamă doar la Sine; dacă le transferăm lor încrederea noastră, care ar trebui să se sprijine cu totul doar pe El, cădem în idolatrie, când le dăm lor ceea ce Dumnezeu ne spune că Îi aparține doar Lui.

240. Hai să discutăm acum despre natura rugăciunii. Este suficient ca, în rugăciune, să rostim cuvinte, sau ea ne cere și mintea și inima?

Într-adevăr, cuvintele nu sunt întotdeauna necesare, dar rugăciunea adevărată nu poate fi făcută niciodată fără minte și fără inimă.

241. Prin ce argument îmi vei dovedi aceasta?

Întrucât Dumnezeu este un Duh și, în alte îndatoriri, le cere întotdeauna oamenilor [dedicarea din] inimă, El cere aceasta în special în rugăciune, prin care ei vorbesc cu El. El nu făgăduiește să fie aproape decât de cei care Îl cheamă în adevăr. Pe de altă parte, El este scârbit de toți cei care se roagă cu fățarnicie și nu din inimă.

242. Atunci sunt zadarnice și ineficace toate acele rugăciuni făcute doar cu gura? (Ps. 145:19; Isaia 29:13)

Nu doar atât, ci sunt și foarte dezgustătoare pentru Dumnezeu.

243. Ce dispoziție cere Dumnezeu [de la noi] în rugăciune?

În primul rând, [El cere] ca noi să fim conștienți de sărăcia și ticăloșia noastră, și ca această conștientizare să producă suspinul și nerăbdarea minții [care să ne îndemne la rugăciune]. În al doilea rând, [El ne cere] să fim animați de o dorință vehementă și devotată de a obține favoarea lui Dumnezeu, ca să poată aprinde în noi un duh de rugăciune fierbinte.

244. Este acea dispoziție naturală pentru oameni, sau o derivă ei din harul lui Dumnezeu?

În aceasta este nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, căci noi suntem cu totul nepricepuți în ambele lucruri, și, așa cum spune Pavel, Duhul lui Dumnezeu este Cel ce stârnește în mințile noastre acele suspine negrăite și creează acele dorințe care sunt cerute în rugăciune (Rom. 8:25; Gal. 4:6).

245. Implică această învățătură că noi putem sta așteptând indiferenți îndemnurile Duhului și să nu ne stârnim în niciun fel la rugăciune?

Deloc, ci tendința ei este ca, atunci când simțim că ne răcim, devenim leneși și indispuși să ne rugăm, ar trebui să ne ducem la Dumnezeu și să insistăm ca să fim treziți de convingerile clare ale Duhului Sfânt și să fim astfel potriviți pentru îndatorirea rugăciunii.

246. *Totuși vrei să spui că glasul nu este de niciun folos în rugăciune?*

În niciun caz, căci glasul este deseori un ajutor pentru înălțarea și călăuzirea minții, ca să poată fi înfrânată de la rătăcirea departe de Dumnezeu. În plus, întrucât limba a fost creată mai sus de alte mădulare, ca să celebreze slava lui Dumnezeu, este potrivit ca întreaga ei putere să fie dedicată acestei slujbe. Mai apoi, devoțiunea fierbinte ne împinge să ne folosim glasul, chiar fără să vrem, ca să se exprime prin vocile noastre.

247. *Dacă așa stau lucrurile, ce folos au cei care se roagă într-o limbă necunoscută, fără să o înțeleagă ei înșiși?*

Așa ceva nu este decât joacă cu Dumnezeu, așa că o astfel de fățarnicie ar trebui îndepărtată dintre creștini.

248. Dar când ne rugăm, ar trebui să facem asta la întâmplare, ca și cum am fi nesiguri de succes sau trebuie să fim siguri că vom fi auziți?

Aceasta ar trebui să fie temelia perpetuă a rugăciunii, anume că vom fi auziți și vom obține tot ceea ce cerem, în măsura în care este spre binele nostru. În acest sens, Pavel ne învață că o invocare corectă a lui Dumnezeu decurge din credință, căci nimeni nu L-a chemat pe Dumnezeu într-un fel corect dacă nu s-a bizuit mai înainte într-un fel sigur, încrezător, pe bunătatea Lui.

249. Atunci care este situația acelor care se roagă îndoindu-se și sunt nesiguri că vor primi vreun lucru prin rugăciune, sau chiar că vor fi auziți de Dumnezeu?

Rugăciunile lor sunt zadarnice și inutile, căci ele nu sunt susținute de nicio făgăduință, fiindcă ni se poruncește să cerem cu o credință sigură, și este adăugată făgăduința că orice cerem cu credință, vom și primi (Matei 21:22; Marcu 11:24; Iacov 1:6; Ps. 50:15; Ps. 91:16; Ps. 145:18; Isaia 30:19; Isaia 65:1; Ier. 29:12; Ioel 2:32; Rom. 8:25; Rom. 10:13; 1 Tim. 2:5; 1 Ioan 2:1; Evrei 4:14; Ioan 14:14).

250. Dar dacă noi suntem, în atât de multe privințe, nevrednici să fim luați în seamă de El [Dumnezeu], cum putem obține această încredere, ca să ne putem înfățișa în prezența Lui?

În primul rând, avem făgăduințele prin care este stabilit clar că nu este ținut cont de vrednicia noastră. În al doilea rând, dacă suntem fii, Duhul Lui ne va anima și ne va trezi, ca să ne putem înfățișa cu familiaritate înaintea Lui ca înaintea unui Tată. Și, deși suntem ca viermii din pământ și suntem apăsați de conștientizarea păcatelor noastre, totuși, ca să nu fim îngroziți de măreția Sa glorioasă, El ni-L prezintă pe Hristos, Mijlocitorul, ca fiind calea prin care ne putem apropia de El cu îndrăzneală, ca să obținem favoarea Sa.

251. Înțelegeți, deci, că nu trebuie să te apropii de Dumnezeu decât în Numele lui Hristos?

Așa cred, căci El ne poruncește aceasta explicit, și adaugă făgăduința că, prin mijlocirea Sa, El ne va da toate lucrurile pe care le cerem.

252. Dar nu sunt acuzați de pripă sau aroganță aceia care, bazându-se pe acest Apărător, se apropie într-un fel familiar de Dumnezeu și Îl propun doar pe El, atât față de Dumnezeu cât și față de ei înșiși, ca fiind calea acceptării?

Nicidecum, pentru că cel ce se roagă astfel își aduce rugăciunile ca din gura Apărătorului lui, știind că rugăciunea lui este ajutată și încurajată prin mijlocirea Lui [Hristos]

(Rom. 8:15, 33).

253. Să ne îndreptăm atenția acum către ceea ce ar trebui să obținem rugăciunile credincioșilor. Este corect să cerem de la Dumnezeu vreun lucru care ne vine în minte sau există o anumită regulă care trebuie respectată?

Ar fi o aroganță ca, în rugăciune, să ne complăcem în înclinațiile noastre și în voia firii pământești, căci noi suntem prea neștiutori ca să stabilim ce este cel mai bine pentru noi, și trudim sub acele dorințe nestăpânite, care trebuie strunite ca și cu o zăbală.

254. Atunci ce trebuie făcut?

Este privilegiul nostru că Dumnezeu a prescris pentru

noi forma corectă de rugăciune, ca să Îl putem urma ca și cum [El] ar modela cuvintele noastre și ne-ar călăuzi cu mâna Lui.

255. Ce regulă a prescris El?

În diferite părți ale Scripturii ne este dată o învățătură amplă și bogată pe această temă. Dar pentru ca El să ne ilustreze acest lucru mai clar, Dumnezeu a compus o formă, în care El a cuprins și a concentrat totul în câteva lucruri, având în vedere ceea ce este legitim să cerem de la Dumnezeu și care să fie spre binele nostru.

256. Vorbește despre această regulă.

Când a fost întrebat de ucenicii Lui în ce manieră să se

roage, Domnul nostru Isus Hristos le-a răspuns astfel: „Iată dar cum trebuie să vă rugați: ,Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în Cer și pe Pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Matei 6:9-13; v. Luca 11:2).

257. Hai să o împărțim în mai multe părți, ca să o putem înțelege mai bine.

[Această rugăciune] conține șase părți: primele trei privesc doar slava lui Dumnezeu, ca obiect special al lor, iar celelalte ne privesc pe noi și binele nostru.

258. Deci trebuie să cerem vreun lucru de la Dumnezeu, din care să nu rezulte niciun beneficiu pentru noi?

El rânduieste toate lucrurile din bunătatea Sa infinită astfel încât orice este spre slava Lui să fie și spre binele nostru. De aceea, când Numele Lui este sfințit, El face ca aceasta să se întoarcă spre sfințirea noastră. Împărăția Lui nu poate veni decât dacă noi suntem părtași privilegiilor ei într-o anumită măsură. Dar, când ne rugăm pentru toate aceste lucruri, datoria noastră este ca, trecând dincolo de toate avantajele ce rezultă pentru noi, să avem în vedere numai slava Lui.

259. Potrivit acestei doctrine, rezultă că aceste [prime] trei cereri sunt legate și de folosul nostru. Și totuși n-ar trebui să țintim la nimic altceva decât ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit.

Așa este, și tot astfel slava lui Dumnezeu trebuie prețuită de noi și în celelalte trei [cereri de rugăciune]; deși acestea sunt concepute în special pentru aceia care se roagă cerând

acele lucruri spre sănătatea și folosul lor.

260. Să trecem acum la explicarea cuvintelor folosite. Mai întâi, de ce este numele de Tatăl, atribuit aici lui Dumnezeu, preferat oricărui alt Nume?

Întrucât prima cerință a rugăciunii este să aibă o siguranță fermă a conștiinței, Dumnezeu Își asumă acest Nume, care vorbește doar despre pura blândețe, astfel ca mințile noastre, eliberate de orice îngrijorare, așa cum El ne invită, într-un fel familiar, să se apropie de El în rugăciune.

261. Atunci putem folosi cu încredere acea libertate când ne apropiem de Dumnezeu, pe care copiii o au în mod obișnuit când se adresează părinților lor?

Da, cu siguranță, și cu o încredere și mai sigură că vom obține ceea ce cerem. Așa cum Domnul nostru ne învață, dacă noi, care suntem răi, nu le refuzăm copiilor noștri lucrurile bune, nici nu îi lăsăm să plece cu mâna goală, nici nu le dăm otravă în loc de pâine, cu cât mai mult trebuie să ne așteptăm la bunăvoință din partea Tatălui nostru ceresc, care este nu doar cel mai mare bine, ci bunătatea însăși (Matei 7:11).

262. Nu putem extrage din acest Nume argumentul prin care să dovedim ceea ce s-a spus de la început, anume că toate rugăciunile trebuie să se întemeieze pe mijlocirea lui Hristos?

Cu siguranță, căci Dumnezeu ne ține în starea de copii, doar dacă suntem membre ale lui Hristos (Ioan 15:17; Rom. 8:15).

263. De ce Îl numești „Tatăl nostru”, la plural, și nu „Tatăl tău”, ca individ?

Fiecare creștin este în măsură să Îl numească Tatăl lui, dar Domnul nostru a folosit această apelare obișnuită, pentru ca El să ne obișnuiască cu exercițiul dragostei în rugăciunile noastre, astfel încât nimeni să nu se focalizeze doar pe sine, uitând de alții.

264. Ce înțelegi prin expresia „care ești în ceruri”?

Același lucru, ca și cum L-am numi înălțat, puternic și de necuprins.

265. Ce sens are aceasta și în ce fel?

În maniera aceasta suntem învățați cu adevărat să ne

înălțăm mințile către Cer, când ne rugăm Lui [Dumnezeu], ca gândurile noastre să nu fie ocupate cu lucruri pământești și carnale; ca să nu Îl limităm prin măsura înțelegerii noastre, nici să ne gândim la El într-un fel mărunț, astfel încât să Îl aducem în supunere de voința noastră; ci ca mai degrabă să fim învățați să adorăm măreția Lui glorioasă cu frică și reverență. De asemenea, ea tinde să trezească și să confirme încrederea noastră în El, în timp ce El este declarat a fi Domnul și Stăpânul Cerului, rânduind toate lucrurile după sfatul voii Sale.

266. Care este esența primei cereri?

Prin Numele lui Dumnezeu, Scriptura înțelege acea cunoaștere și slavă a Lui care sunt celebrate printre oameni. De aceea, noi ne rugăm ca slava Lui să poată fi avansată în orice loc și de toți oamenii.

267. Dar poate fi adăugat sau luat vreun lucru din slava Lui?

În Sine, El nici nu crește și nici nu scade, dar noi dorim ca El să fie ilustrat potrivit superiorității Sale printre toți oamenii, ca orice face Dumnezeu, ca toate lucrările Sale, așa cum sunt ele, să se vadă ca glorioase și El să fie proslăvit prin toate mijloacele.

268. Ce înțelegi prin expresia „Împărăția lui Dumnezeu” din a doua cerere?

Ea constă în principal în două lucruri – că El stăpânește peste aleșii Lui, prin Duhul Său, și că El îi distruge pe cei reprobați, care refuză cu încăpățânare să se dedice ascultării de El; și ca să se arate față de toți că nu există nimic care să fie în stare să se împotrivescă puterii Lui.

269. Cum te rogi ca această Împărăție să vină?

[Mă rog] ca Domnul să crească zilnic numărul celor credincioși; ca El să îi îmbogățească constant cu daruri proaspete de la Duhul Lui, până ce ei vor fi desăvârșiți. Mai mult, [mă rog] ca El să facă astfel încât adevărul Lui să fie mai luminos și neprihănirea Lui mai clară prin răsfirarea în tunicului Satanei și prin abolirea oricărei nelegiuiri.

270. Nu se petrec toate aceste lucruri zilnic?

Ele se petrec astfel încât să putem spune că Împărăția lui Dumnezeu a început [deja]. De aceea, noi ne rugăm ca ea să crească și să se extindă continuu, până ce va fi avansată la cea mai înaltă slavă a ei, ceea ce noi suntem încredințați că va fi împlinit în Ziua de Apoi, când toate ființele create vor fi aduse în supunere, Dumnezeu va fi înălțat și va străluci și, astfel, El va fi totul în tot (1 Cor. 15:28).

271. Care este sensul cererii „facă-se voia Ta”?

[Sensul este] ca toate fapăturile să fie în supunere de El, și astfel să depindă de plăcerea Sa ca nimic să nu fie făcut decât prin voia Lui.

272. Atunci vrei să spui că vreun lucru poate fi făcut contrar voii Sale?

Noi nu ne rugăm doar ca ceea ce El a determinat în Sine să se împlinească, ci și ca toată încăpățânarea [oamenilor] să fie supusă, pentru ca El să aducă voințele tuturor ființelor create într-o ascultare armonioasă de voia Sa.

273. Dacă ne rugăm în felul acesta, oare nu renunțăm la voia noastră?

[Da], în întregime. Și nu doar având în vedere țelul ca El să distrugă în noi orice dorințe contrare voii Sale, ci și ca să modeleze înțelegerea noastră și inimile noastre făcându-le noi, să ne cârmuiască prin Duhul Lui și să ne îndrepte rugăciunile așa încât voia noastră să poată fi în perfect acord cu voia Lui.

274. De ce te rogi ca voia Lui să se facă pe Pământ așa cum se face în Cer?

Asemenea îngerilor sfinți, care sunt ființele cerești create de El, și au un singur scop, anume să audă și să asculte de poruncile Lui, așa mă rog și eu ca oamenii să aibă aceeași dispoziție spre ascultare și ca fiecare să se poată dedica Lui într-o supunere de bunăvoie.

275. Să trecem la a doua parte [a rugăciunii Domnului Isus Hristos]. Ce înțelegeți prin „pâinea de toate zilele” pe care o cereți?

În general, [înțeleg] tot ceea ce contribuie la ocrotirea acestei vieți, nu doar hrană și haine, ci toate acele lucruri care sprijină [viața], prin care nevoile trupului sunt împlinite; și ca să ne mâncăm pâinea zilnică în liniște, atât timp cât Dumnezeu va considera de cuviință.

276. De ce cereți ca Dumnezeu să îți dea acest lucru, dacă El îți poruncește să ți-l asiguri prin propria muncă?

Deși noi trebuie să muncim și să asudăm ca să ne [obținem și să ne] pregătim hrana zilnică, totuși noi nu suntem

susținuți prin truda noastră, prin sânguina și grija noastră, ci numai prin binecuvântarea lui Dumnezeu, prin care truda mâinilor noastre prosperă, care altfel ar fi în zadar. Dincolo de aceasta, trebuie ținut cont că, deși El dă abundență de hrană pentru mâinile noastre, și noi ne hrănim din ea, totuși noi nu suntem susținuți de substanța ei, ci doar de puterea lui Dumnezeu. La început, aceste lucruri n-au avut în ele însele nicio virtute de acest fel, ci eficacitatea lor este de la Dumnezeu, care o administrează din Cer, prin ele, ca mijloace ale bogăției Sale (Deut. 8:3; Matei 4:4).

277. Dar după ce regulă spui că este pâinea ta, dacă ceri să îți fie dată de Dumnezeu?

Cu adevărat pentru că ea este făcută să fie a noastră prin bunătatea lui Dumnezeu, pentru că ea nu ne este datorată în niciun fel. De asemenea, noi suntem îndemnați prin acest cuvânt să ne înfrânăm de la a căuta să ne însușim pâinea altuia, și să ne mulțumim cu orice primim într-un fel legitim, ca și cum am primi aceasta chiar din mâna lui Dumnezeu.

278. De ce adaugi expresia „zilnică și din această zi” (cf. lit. KJV)?

Prin aceste două aspecte particulare, noi suntem învățați să folosim moderația și stăpânirea, ca nu cumva dorințele noastre să depășească măsura nevoilor noastre.

279. Dar dacă această rugăciune trebuie folosită de toți oamenii, cum pot cei bogați, care abundă de provizii, să le acumuleze în casele lor pentru vreme îndelungată, dar să ceară să le fie dată pâinea de zi cu zi?

Este datoria bogăților și a săracilor deopotrivă să țină minte aceasta ca un lucru hotărât, anume că nimic din ceea ce ei au nu le va fi de folos decât în măsura în care, prin favoarea Sa, Dumnezeu le va da acele lucruri ca să le fie de folos și să le utilizeze rodnic și eficace. De aceea, când noi avem

toate lucrurile, de fapt nu avem nimic altceva [în sensul de a avea spre folosul nostru] decât ceea ce primim ceas de ceas din mâna lui Dumnezeu, adică ceea ce ne este necesar și suficient.

280. Ce anume te rogi în a patra cerere?

[Mă rog] ca Domnul să ne ierte păcatele.

281. Nu există nimeni dintre toți oamenii care să fie atât de drept [sau neprihănit] încât să nu aibă nevoie de această iertare?

Nu, nici măcar unul singur. Când Hristos le-a dat ucenicilor Lui această formă de rugăciune, El a rânduit-o pentru întreaga Biserică. De aceea, cel ce ocolește această cerere, ar trebui să se depărteze de părtășia credincioșilor. Și avem mărturia sigură a Scripturii că acela care vrea să se îndreptă-

țească înaintea lui Dumnezeu într-un lucru, va fi găsit vinovat într-o mie de alte lucruri. Astfel, doar acest lucru ne rămâne tuturor, anume să ne găsim adăpost în îndurarea Lui (Evrei 9:8).

282. În ce manieră consideri că păcatele noastre ne sunt iertate?

După sensul cuvintelor lui Hristos, care spune că ele sunt datorii, care ne țin legați de condamnarea morții veșnice, până ce Dumnezeu ne eliberează numai prin îndurarea Lui.

283. Atunci vrei să spui că noi primim iertarea de păcate prin harul bogat al lui Dumnezeu?

Așa este întru totul, căci pentru ca pedeapsa unui singur păcat, chiar cel mai neînsemnat, să fie răscumpărată, noi

ar fi trebuit să satisfacem [dreptatea lui Dumnezeu], ceea ce nu putem face în niciun fel. De aceea, este necesar ca toate păcatele să ne fie șterse și iertate fără plată.

284. Ce folos obținem prin această iertare?

Iată care – suntem făcuți acceptabili înaintea Lui, ca și cum am fi fost nevinovați și neprihăniți, și, în același timp, încrederea în bunăvoința Lui părintească este confirmată în conștiințele noastre, prin care mântuirea este făcută sigură pentru noi.

285. Care este condiția hotărâtă, ca El să ne ierte așa cum noi le iertăm celor ce ne sunt datori? Înseamnă asta că, iertându-le oamenilor

ofensele săvârșite împotriva noastră, am merita să primim iertarea de la Dumnezeu?

În niciun caz, căci atunci n-ar mai fi o iertare gratuită, nici n-ar mai fi întemeiată, așa cum trebuie, doar pe satisfacerea [dreptății lui Dumnezeu], pe care Hristos a făcut-o pentru noi pe cruce. Dar prin iertarea rănilor comise împotriva noastră, noi vom imita clemența și bunătatea lui Dumnezeu, și dovedim astfel că suntem copii ai lui Dumnezeu. Prin această regulă, El ne confirmă [ca fiind copiii Lui] și, în același timp, ne arată pe de altă parte că, dacă nu suntem gata și dornici să îi iertăm pe alții, nu ne putem aștepta la nimic altceva din partea Lui decât la cea mai înaltă și mai inexorabilă rigoare și severitate.

286. Atunci spui că toți cei care nu vor să ierte din inimă greșelile [altora] sunt respinși de Dumnezeu și excluși de la orice înfiere, și că ei nici nu pot nădăjdui să fie părtași ai harului Lui?

Da, iar El vrea ca toți oamenii să știe că măsura cu care îi vor trata pe semenii lor va fi măsura cu care ei înșiși vor fi tratați.

287. Care este următoarea cerere?

Ca Domnul să nu ne ducă în ispită, ci să ne izbăvească de rău.

288. Tratezi aceasta ca pe o singură cerere?

Trebuie să fie o singură cerere, căci ultima clauză este o explicație a primeia.

289. Ce conține ea pe scurt?

Ca Domnul să nu ne lase să cădem în păcat, nici să ne lase să fim biruiți de diavolul, nici de poftele firii pământești, care duc o luptă neîncetată cu noi; ci mai degrabă El să ne dea puterea Lui să rezistăm, să ne susțină cu mâna Lui și să ne apere și să ne acopere cu scutul Lui, astfel încât, aflându-ne sub încrederea în ocrotirea Lui, să putem locui în siguranță.

290. Dar cum are loc aceasta?

Prin influența Duhului Lui, ne este insuflată o așa dragoste și dorință după neprihănire, încât să biruim păcatul,

firea pământească și pe diavolul; și, pe de altă parte, ne este dată o astfel de ură față de păcat, încât suntem dezlipiți de lume și păstrați în sfințenie. Biruința noastră are loc prin puterea Duhului.

291. Au toate persoanele nevoie de aceasta?

Da, căci diavolul ne pândește continuu și, ca un leu care răcnește, caută să vadă pe cine poate să devoreze (1 Petru 5:8). Ar trebui de îndată să luăm aminte la cât de slabi suntem, ba chiar că putem fi biruiți în orice moment, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi pregătit pentru luptă prin armura Sa și dacă nu ne-ar fi pregătit prin mâna Lui.

292. Care este sensul cuvântului „ispită”?

[El are sensul] șiretlicurilor și amăgirii Satanei, prin care

el ne atacă constant, și ar vrea să ne înconjoare în întregime cu ușurătate, dacă nu am fi ajutați de Dumnezeu.

293. Dar de ce te rogi ca Dumnezeu să nu te ducă în ispită, dacă ea pare a fi lucrarea Satanei, nu a lui Dumnezeu?

La fel cum Dumnezeu îi apără pe cei credincioși prin ocrotirea Sa, astfel ca ei să nu fie prinși în capcană de vicleniile Satanei, nici să fie biruiți de păcat, cei pe care El îi socotește vrednici de pedeapsă sunt lipsiți de harul Lui, fiind loviți și cu orbire, abandonați unei minți reprobate și puterii Satanei, pentru ca ei să poată fi cu totul robii păcatului și expuși tuturor atacurilor ispitei.

294. Care este sensul acestei concluzii: „Căci a Ta este Împărăția, puterea și slava în veci”?

Prin aceasta ni se aduce aminte iar că rugăciunile noastre sunt mai întărite prin puterea și bunătatea Lui [Dumnezeu] decât prin orice încredere în noi înșine. În plus, noi suntem învățați să ne încheiem toate rugăciunile cu laude la adresa lui Dumnezeu.

295. Este legitim să nu cerem nimic altceva de la Dumnezeu decât dacă cuprins în această formă [de rugăciune]?

Chiar dacă noi avem libertatea să ne rugăm folosind alte cuvinte și în altă formă, totuși trebuie ținut cont că nicio rugăciune nu va fi pe placul lui Dumnezeu dacă nu corespunde acesteia ca standardul corect al naturii rugăciunii.

Capitolul 4. DESPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

296. Metoda propusă de învățare ne cere să tratăm a patra parte a cinstei datorate lui Dumnezeu.

Noi spunem că ea constă în aceea că noi Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca Autorul oricărui bine și că mărturisim bunătața, dreptatea, înțelepciunea și puterea Lui, cu laude și mulțumiri, ca plinătatea și slava tuturor binecuvântărilor să rămână în El.

297. Ce regulă a prescris El pentru această îndatorire?

Acele laude față de El, care sunt incluse în Scriptură, trebuie primite ca o regulă pentru noi.

298. Nu conține rugăciunea Domnului ceva care se aplică acestei îndatoriri?

Da, când ne rugăm ca Numele Lui să fie sfințit, noi dorim ca slava Lui să poată fi manifestată în toate lucrările Lui; ca mila Lui să poată fi dovedită în iertarea păcătoșilor sau dreptatea Lui în pedepsirea lor; credințioșia Lui în împlinirea făgăduințelor Sale față de poporul Lui; și în final, ca oricare ar fi lucrările Lui pe care le vedem, să ne îndemne la proslăvirea Lui. Aceasta înseamnă cu adevărat să Îi atribuim lauda pentru toate binecuvântările.

299. Ce să concluzionăm din aceste lucruri despre care tocmai ce am discutat?

[Trebuie să concluzionăm] ceea ce ne învață adevărul în sine și ceea ce am spus deja de la început – că aceasta este viața veșnică: să Îl cunoaștem pe singurul Dumnezeu adevărat, Tatăl și Isus Hristos, pe care El L-a trimis; să Îl cunoaștem pe El ca să Îi putem da cinstea și închinarea cuvenite, nu doar

pentru că El este Domnul nostru, ci și Tatăl nostru; și, în schimb, că suntem fiii și robii Lui; și, de aceea, să ne dedicăm întreaga viață celebrării slavei Sale (Iov 18:3).

300. În ce fel să ajungem la un bine atât de mare?

În acest scop, Dumnezeu ne-a lăsat sfântul Lui Cuvânt, căci doctrina Lui duhovnicească este ca ușa prin care noi intrăm în Împărăția Lui cerească.

301. Unde trebuie să căutăm acest Cuvânt?

În Sfânta Scriptură, în care el este cuprins.

302. Cum trebuie folosit Cuvântul, ca să primim rod din el?

Trebuie să îl primim cu o convingere fermă a inimii ca însuși Cuvântul ce ne-a fost dat din Cer; trebuie să ne arătăm că vrem să fim învățați să ne supunem voința și mintea în ascultare de el; trebuie să îl iubim din inimă, pentru ca, fiind gravat în sufletele noastre, să prindă rădăcini adânci și să își producă roadele în viețile noastre; iar când suntem conformați față de această regulă, va deveni mântuirea noastră, așa cum este rânduită.

303. Sunt toate aceste lucruri puse în puterea noastră?

Cu adevărat niciunul dintre ele, ci doar Dumnezeu împlinește tot ce am menționat în noi, prin harul Duhului Lui.

304. Dar nu trebuie să ne dăm silințele și să ne străduim cu tot zelul ca să profităm de Cuvânt, prin citire, auzire și meditare?

Da, desigur, și fiecare trebuie nu doar să citească zilnic [Scriptura] în viața personală, ci și să asculte, cu atenție și frecvent, predicile din întâlnirile publice [ale bisericii], unde este explicată doctrina mântuirii.

305. Atunci spui că nu este suficient ca omul să citească [Scriptura] de unul singur acasă, ci că toți trebuie să se strângă împreună ca să audă aceeași învățătură [predicată]?

Este o datorie să ne strângem laolaltă când ne este dată oportunitatea.

306. Cum poți dovedi aceasta?

Doar voia lui Dumnezeu ar trebui să ne fie suficientă ca dovadă bogată. El a rânduit această ordine în Biserica Lui, nu ca doar doi sau trei să o respecte, ci ca toți să ne unească în supunere față de ea. În plus, El declară că aceasta este singura metodă pentru zidirea și păstrarea Bisericii Sale. De aceea, aceasta trebuie să fie pentru noi o regulă sfântă și inviolabilă, anume că nu este legitim ca vreunul dintre noi să creadă că este mai înțelept decât Domnul lui.

307. Atunci este nevoie să existe păstori în biserică?

Da, și este datoria noastră să îi ascultăm și să primim din gurile lor, cu frică și reverență, doctrinele lui Hristos pe care ei le propovăduiesc. Cei care îi batjocoresc sau se feresc să îi audă [propovăduind], Îl disprețuiesc pe Hristos și fac o dezbinare în părtășia credincioșilor (Matei 10:40).

308. Este suficient ca omul să fie învățat odată de păstorul lui, sau ar trebui ca acest curs să fie urmat toată viața?

Este inutil să începem [acest curs] dacă nu perseverăm, căci este potrivit ca noi să fim ucenicii lui Hristos până la sfârșit sau, mai precis, la nesfârșit. Iar El a încredințat această slujbă în mâinile slujitorilor Bisericii, ca ei să ne învețe în Numele și în locul Lui.

Capitolul 5. DESPRE SACRAMENTE

309. Există și alte mijloace, dincolo de Cuvânt, prin care Dumnezeu ni Se revelează?

Da, El a adăugat sacramentele la predicarea Cuvântului.

310. Ce este un sacrament?

[Un sacrament] este o mărturie exterioară a bunăvoinței lui Dumnezeu față de noi, care, printr-un semn vizibil, ilustrează haruri spirituale, prin care făgăduințele lui Dumnezeu sunt pecetluite în inimile noastre, astfel ca adevărul lor să poate fi mai ferm înrădăcinat.

311. Există atâta putere în semnele vizibile încât să confirme încrederea mântuirii în conștiințele noastre?

Ceea ce le-a instituit cu acest scop este voia lui Dumnezeu, nu eficacitatea lor.

312. Întrucât este slujba specială a Duhului Sfânt să pecetluiască făgăduințele lui Dumnezeu în mințile noastre, de ce atribui aceasta sacramentelor?

Diferența între Duhul și acestea este foarte mare. Este cu adevărat lucrarea exclusivă a Duhului să miște și să afecțeze inima, să ilumineze mintea și să facă așa încât conștiința să fie stabilă și liniștită, și că lucrarea aceasta ar trebui să fie socotită în întregime ca aparținându-I, iar acceptarea să fie raportată la El, ca nu cumva lauda să fie transferată în altă parte. Dar aceasta nu împiedică în niciun caz ca Dumnezeu să folosească sacramentele ca mijloace secundare și să aplice acele lucruri în folosirea lor așa cum consideră El că este bine, și El face asta așa încât nimic să nu fie luat din puterea Duhului.

313. Atunci tu crezi că puterea și eficacitatea sacramentului nu ține de elementul exterior, ci că ele provin doar de la Duhul lui Dumnezeu?

Așa cred, și cu adevărat este după placul lui Dumnezeu ca El să Își manifeste puterea prin lucrurile instituite de El cu scopul pe care l-a rânduit pentru ele, iar El face aceasta în așa fel încât nu scade cu nimic puterea Duhului Lui.

314. Există un motiv pentru care El lucrează așa?

În această manieră, El ține cont cu adevărat de slăbiciunea noastră. Dacă noi am fi cu totul duhovnicești, ca îngerii, ar trebui să fim în stare să discernem spiritual harurile Lui și pe El însuși, dar întrucât suntem prinși în acest trup pământesc, avem nevoie de imagini sau oglinzi care, într-o manieră sensibilă, să poată fi ilustrat aspectul spiritual al lucrurilor cerești, lucru pe care altfel n-am fi în măsură să îl discernem. În

aceiași timp, este spre folosul nostru ca toate simțurile noastre să fie folosite în legătură cu făgăduințele lui Dumnezeu, pentru ca ele să poată să ne fie confirmate mai puternic.

315. Dacă este adevărat că sacramentele au fost instituite de Dumnezeu ca să ne fie de ajutor în slăbiciunile noastre, nu trebuie să fie condamnați pe drept ca aroganți aceia care se consideră suficienți fără ele sau care le socotesc fără folos?

Cu siguranță și, de aceea, dacă cineva se abține de bunăvoie de la folosirea lor, ca și cum el n-ar avea nevoie de ele, acel om Îl disprețuiește pe Hristos, batjocorește harul Lui și stinge Duhul.

316. Dar ce încredere sau siguranță reală poate fi obținută din sacramente spre confirmarea

conștiințelor noastre, dacă acestea sunt folosite fără deosebire de cei buni și de cei răi?

Deși darurile lui Dumnezeu sunt oferite în sacramente celor răi, totuși ei le fac să fie reduse la nimic, ca să zic așa, în ce privește sacramentele în sine, chiar dacă, totuși, ei nu distrug natura și puterea pe care sacramentele le au în sine.

317. Cum și când se poate ca efectul să survină ca urmare a folosirii sacramentelor?

Când le primim prin credință, căutându-L în ele doar pe Hristos și harul Lui.

318. De ce spui că Hristos trebuie căutat în ele?

Eu nu înțeleg din aceasta că El ar fi [prezent] inherent în semnele vizibile, așa încât să căutăm [să obținem] mântuirea din ele sau să ne imaginăm că ele au vreo putere de a conferi

har sau ca harul să fie inclus în ele. Dar semnul trebuie considerat mai degrabă ca un ajutor, prin care suntem îndreptați direct către Hristos, căutând [să obținem] de la El mântuirea și orice binecuvântare de durată.

319. Întrucât este necesară credința pentru folosirea corectă a sacramentelor, cum de spui că ele ne sunt date spre confirmarea credinței, ca ele să poată face mai sigure pentru noi făgăduințele lui Dumnezeu?

În niciun caz nu este suficient ca să fi început cândva credința în noi, dacă ea nu continuă să fie hrănită și crescută tot mai mult în fiecare zi. În acest scop, Domnul a instituit sacramentele, ca să hrănească, să întărească și să crească credința noastră. Iar Pavel ne învață acest lucru atunci când el spune că acestea ne sunt de folos spre pecetluirea făgăduințelor lui Dumnezeu (Rom. 4:11).

320. Dar nu este o dovadă de necredință dacă nu avem o credință hotărâtă în făgăduințele lui Dumnezeu, decât dacă ele ne sunt confirmate prin alte mijloace?

Cu siguranță că aceasta vorbește despre slăbiciunea credinței, sub care trudesco copiii lui Dumnezeu, dar care nu încetează din această cauză să fie credincioși, chiar dacă ei ar avea o credință mică și imperfectă. Atât timp cât trăim în această lume, rămășițele neîncrederii stau alipite de natura noastră, de care nu putem scăpa decât prin a continua să înaintăm [în credință] până la sfârșitul vieții. De aceea, este datoria fiecăruia să meargă mai departe în credință.

321. Câte sacramente există în Biserica lui Hristos?

Doar două, iar folosirea lor este comună tuturor credincioșilor.

322. Care sunt acestea?

Botezul și Sfânta Cină.

323. Care este asemănarea sau diferența dintre ele?

Botezul este modalitatea potrivită de intrare în Biserică. În acest sens, avem mărturia că cei care au fost anterior străini [sau necredincioși], sunt primiți în familia lui Dumnezeu și numărați printre cei ai casei [Lui]. Dar Cina mărturisește că Dumnezeu, prin hrănirea sufletelor noastre, Se arată față de noi ca un Tată.

324. Hai să le analizăm separat, pentru a vedea mai clar natura fiecăruia. În primul rând, care este semnificația botezului?

Ea este cuprinsă în două părți: în primul rând, el ilus-

trează iertarea păcatelor, și în al doilea rând, regenerarea sufletului [sau nașterea din nou] (Efes. 5:26; Rom. 6:4).

325. Ce asemănare are apa cu aceste lucruri, ca să le illustreze [sau ca să le reprezinte]?

Iertarea păcatelor este cu adevărat un fel de spălare, prin care sufletele sunt curățate de pângărirea lor, la fel cum murdăria trupului este spălată cu apă.

326. Dar cum ilustrează apa regenerarea [sau nașterea din nou]?

La fel cum începutul regenerării este omorârea naturii noastre și finalul ei este că devenim făpturi noi, tot așa, prin punerea apei peste cap este ilustrată imaginea morții, și întrucât noi nu rămânem îngropați în apă, ci intrăm în ea doar pentru un moment și ieșim imediat ca dintr-un mormânt,

astfel este ilustrată o înviere la o viață nouă.⁶

327. Crezi că apa este ceea ce spală sufletul?

Nicidecum. Este ilegal să furăm această cinste de la sângele lui Hristos, care a curs pentru acest scop, astfel încât noi, fiind curățați de toate petele noastre, să ne putem înfățișa înaintea lui Dumnezeu curați și nepângăriți. Și într-adevăr, noi primim rodul acestei curățări când Duhul Sfânt stropește conștiințele noastre cu sângele Lui sacru. Dar în sacrament, noi avem pecetea acestei curățări (1 Petru 1:19; 1 Ioan 1:7).

⁶ Jean Calvin face aluzie aici la ambele moduri de botez, atât prin stropire cât și prin cufundare, lucru pe care el l-a susținut ca nefiind cu totul esențial și în lucrarea sa de teologie sistematică: „Dacă cel ce este botezat este cufundat cu totul, și aceasta de trei ori sau o singură dată, sau dacă el este doar stropit cu apa turnată asupra lui, are o importanță foarte mică, acest lucru fiind la latitudinea bisericilor potrivit cu diversitatea climei” (Inst., vol. 3, Cap. 15.19). Cu toate acestea, practica bisericii din Geneva a fost aceea a botezului prin stropire.

328. *Îi atribui vreun lucru apei, în afara faptului că ea este o imagine a curățării?*

Eu o consider o imagine, dar în același timp, ea are substanță legată de ea, căci, făgăduindu-ne darurile Sale, Dumnezeu nu ne înșală. De aceea, întrucât iertarea de păcate și viața cea nouă ne sunt oferite în botez, este un lucru sigur că ele sunt primite de noi [în felul acesta].

329. *Are acest har efectul lui asupra tuturor, fără deosebire?*

Este un adevăr că mulți îl zădărnicesc în ceea ce îi privește prin corupția lor, astfel că doar credincioșii sunt părtași acestui rod, însă aceasta nu diminuează cu nimic natura sacramentului.

330. *De unde primim noi regenerarea?*

Din moartea și învierea lui Hristos deopotrivă, căci

această putere este în moartea Lui, așa încât, prin ea, omul nostru cel vechi este răstignit, iar corupția naturii noastre vechi este, într-un fel, îngropată așa încât să nu mai aibă în-tâietate în noi; dar nașterea noastră la o viață nouă derivă și din înviere, spre ascultarea de neprihănirea lui Dumnezeu.

331. Cum ne sunt conferite aceste beneficii prin botez?

Prin îmbrăcarea cu Hristos și înzestrarea cu Duhul Lui, dacă nu cumva, respingând făgăduințele, facem ca beneficiile oferite [în botez] să fie neroditoare în noi.

332. Ce trebuie să facem pentru a folosi botezul într-o manieră corectă?

Folosirea corectă a botezului ține de credință și pocăință; adică noi știm printr-o încredere sigură a sufletului că suntem

curățați de toate petele prin sângele lui Hristos și făcuți acceptabili înaintea lui Dumnezeu; credem că Duhul Lui locuiește în noi; și dovedim aceasta prin faptele noastre, printre altele; și de asemenea ne străduim să dăm morții firea pământească și să ascultăm de voia lui Dumnezeu.

333. Dacă aceste lucruri sunt cerute pentru folosirea legitimă a botezului, cum se face că noi botezăm pruncii?

Nu este obligatoriu ca pocăința și credința să preceadă întotdeauna botezul. Acestea sunt cerute doar de la cei care au ajuns la vârsta la care sunt capabili de ele. Este suficient dacă pruncii, odată ce cresc în vârstă, produc roadele botezului lor.

334. Poți să dovedești că nu există nimic nerezonabil în aceasta?

Pot face asta cu adevărat dacă acceptăm că Domnul nostru nu a instituit nimic care să fie nerezonabil. Deși Moise și toți profeții ne învață că circumcizia a fost semnul pocăinței, iar Pavel a spus că a fost pecetea neprihănitii prin credință, totuși, noi înțelegem că pruncii [cu sensul de copiii celor credincioși] nu sunt excluși de la ea (Deut. 10:16; Deut. 30:6; Ier. 4:4; Rom. 4:11-12).

335. Dar sunt pruncii admiși la botez acum din același motiv pentru care ei erau admiși la circumcizie în trecut?

Exact din același motiv, căci făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat poporului Israel sunt propovăduite acum în întreaga lume.

336. Dar de aici se poate trage concluzia că și semnul trebuie folosit?

Cel ce cercetează atent subiectul acesta pe ambele părți

va observa că aceasta este consecința. Hristos nu ne-a făcut părtași harului Său, care i-a fost dat anterior Israelului într-o măsură, așa încât să fie pentru noi mai obscur sau diminuat în vreo parte, ci El a revărsat mai degrabă harul Lui asupra noastră într-o manieră mai clară și mai bogată.

337. Crezi că, dacă pruncii ar fi excluși de la botez, ei ar pierde din cauza aceasta ceva din favoarea lui Dumnezeu, așa încât să se spună că privilegiile lor ar fi fost diminuate prin venirea lui Hristos?

Într-adevăr, acest lucru este dovedit clar, căci odată îndepărtat semnul, care contează atât de mult în mărturia despre îndurare [îndurarea lui Dumnezeu] și în confirmarea făgăduințelor lui Dumnezeu, ar trebui să fim lipsiți de cea mai înaltă mângâiere de care Biserica s-a bucurat de la început.

338. Atunci opinia ta este aceasta: întrucât din Vechiul Testament, ca să Se arate a fi Tatăl copilașilor, Dumnezeu a poruncit ca făgăduința mântuirii să fie gravată pe trupurile lor printr-un semn vizibil, ar fi un lucru de ocară ca noi, credincioșii, după venirea lui Hristos, să avem o confirmare inferioară, când aceeași făgăduință, care le-a fost dată părinților din vechime, este rânduită pentru noi în aceste zile, când Dumnezeu ne arată în Hristos o manifestare mai clară a bunătății Sale?

Da, așa cred. În plus, după cum este suficient de clar că puterea și substanța (ca să zic așa) botezului sunt comune pentru prunci, atunci dacă semnul le este refuzat, care este inferior substanței, este clar că le-am face o rană evidentă.

339. Atunci cu ce scop sunt botezați pruncii?

[Ei sunt botezați] ca să poată avea pecetea vizibilă că sunt moștenitori ai binecuvântărilor făgăduite seminței celor credincioși și că, după ce ei ajung la vârsta maturității de acțiune, când substanța botezului lor este recunoscută, ei pot să primească din el și aducă roade.

340. Să trecem la Cină și, în primul rând, aș vrea să știu care este semnificația ei?

Ea a fost instituită de Hristos pentru ca, prin părtășia la trupul și sângele Lui, El să ne hrănească sufletele în nădejde și să ne dea siguranța vieții veșnice.

341. De ce este trupul Domnului nostru reprezentat de pâine și sângele Lui de vin?

Prin aceasta suntem învățați că, la fel cum pâinea are puterea de a ne hrăni trupurile și de a ne susține în această viață, tot așa în trupul Domnului nostru este aceeași putere pentru hrana spirituală a sufletelor noastre; și așa cum vinul înveselește inimile oamenilor, puterile lor sunt înnoite, și întreg trupul este întărit, tot așa din sângele lui Hristos, sufletele noastre primesc aceleași beneficii.

342. Atunci suntem hrăniți prin trupul și sângele Domnului?

Așa cred, căci întrucât în aceasta este pusă toată încrederea noastră pentru mântuire, ca ascultarea făcută de El față de Tatăl să ne fie socotită în cont și considerată a noastră, este necesar să Îl primim, căci noi nu suntem făcuți altfel părtași beneficiilor Lui decât când El devine al nostru [prin unirea cu El].

343. Dar nu ni S-a dăruit El nouă când S-a dat pe Sine la moarte, ca să ne poată împăca, răscumpărați din osânda morții, cu Tatăl?

Așa este, dar acest lucru nu este suficient pentru noi decât dacă îl primim acum, ca să putem fi părtași rodului și eficacității morții Lui.

344. Modalitatea în care noi Îl primim pe Hristos nu este prin credință?

Da, dar eu adaug că aceasta se petrece nu doar când noi credem că El a murit și a înviat ca să ne elibereze de moartea veșnică și să obțină viața pentru noi, ci recunoaștem și că El locuiește în noi și că suntem uniți cu El printr-o unire în care El este Capul și noi suntem membrele, pentru ca, în virtutea acestei uniri, să putem fi făcuți părtași tuturor beneficiilor Lui.

345. Obținem noi această părtășie [sau comuniune] doar prin Cină?

Nicidecum, căci prin Evanghelie, așa cum mărturisește Pavel, Hristos ne este comunicat așa cum suntem învățați, că noi suntem carne din carnea Lui și os din oasele Sale; că El este Pâinea vie, care S-a coborât din Cer ca să hrănească sufletele noastre; că noi suntem una cu El la fel cum El este una cu Tatăl, și așa mai departe (1 Cor. 1:6; Efes. 5:30; Ioan 6:51; Ioan 17:21).

346. Ce alt beneficiu ne conferă acest sacrament?

[Un alt beneficiu este] că părtășia menționată este întărită și confirmată pentru noi, căci chiar dacă atât în botez cât și în Evanghelie, Hristos ne este oferit, totuși în acestea Îl primim doar în parte.

347. Atunci ce avem în simbolul pâinii?

Trupul lui Hristos, că așa cum El a fost jertfit odată pentru noi, ca să ne împăce cu Dumnezeu, tot așa El ne este dat ca să cunoaștem cu siguranță că avem împăcarea.

348. Ce avem în simbolul vinului?

Așa cum Hristos a vărsat sângele Lui odată, spre satisfacerea [dreptății lui Dumnezeu] pentru păcate[le noastre] și ca preț pentru răscumpărarea noastră, tot așa noi credem că el ne este dat acum să îl bem ca să primim beneficiile lui.

349. Potrivit acestor două răspunsuri, Sfânta Cină a Domnului ne cheamă să privim înapoi către moartea Lui, ca să putem fi părtași eficacității ei?

Da, într-adevăr, căci la acea vreme a fost adusă în chip desăvârșit o singură și perpetuă jertfă [cu sensul de valoare sau vrednicie perpetuă, nu în sensul perpetuității jertfei în sine], suficientă pentru mântuirea noastră. De aceea, nu ne mai rămâne nimic altceva decât să primim roadele ei.

350. Atunci n-a fost instituită Cina ca să Îi oferim lui Dumnezeu trupul Fiului Său [ca jertfă]?

În niciun caz, căci prerogativul oferiții [jertfei] pentru păcate Îi aparține doar lui Hristos, pentru că El este Preotul veșnic. Iar acesta este sensul Cuvântului Lui când El spune: „Luați, mâncați”. El nu ne poruncește aici să oferim trupul Lui, ci doar să ne hrănim din el (Evrei 5:10; Matei 26:29).

351. De ce folosim două semne?

Prin aceasta, Domnul ia seama la slăbiciunea noastră, astfel că vrea să ne învețe într-o manieră adecvată că El este nu doar hrana sufletelor noastre, ci și băutura, ca să căutăm viața noastră spirituală în întregime doar în El.

352. Ar trebui ca toate persoanele, fără excepție, să folosească la fel aceste două semne?

Așa poruncește Hristos, și este cea mai mare dovadă de neevlavie ca vreun om să se abată în orice fel, încercând orice alt lucru.

353. Avem noi în Cină doar sensul acelor beneficii pe care le-ai menționat, sau ne sunt date ele cu adevărat în felul acesta?

Întrucât Hristos, Domnul nostru, este adevărul în Sine, nu trebuie să ne îndoim deloc, ci să credem că El împlinește față de noi în același timp [sau la Cină] toate făgăduințele pe care El ni le dă astfel, și adaugă substanța la lucrul simbolizat. De aceea, eu nu mă îndoiesc, ci cred că, așa cum El este mărturisit prin cuvinte și semne, El ne va face părtași substanței Lui, ca să putem fi uniți cu El într-o singură viață.

354. Dar cum se poate face aceasta, dacă trupul lui Hristos este în Cer, iar noi suntem încă niște călători pe acest Pământ?

El înfăptuiește aceasta prin influența minunată și tainică a Duhului Lui, cu care este ușor să se unească acele lucruri care sunt altfel despărțite de o mare distanță.

355. Dar nu presupui că trupul lui Hristos este inclus în pâine sau sângele Lui în vin?

Nicidecum, dar eu cred că, pentru a intra în posesia substanței semnelor, mințile noastre trebuie înălțate la Cer, unde este Hristos, și de unde Îl așteptăm ca Judecător și Răscumpărător. Dar este ceva rău și nefolositor să Îl căutăm în aceste elemente pământești.

356. Ca să rezumăm tot ceea ce ai spus într-o formă condensată: tu susții că există două lucruri în Cină, anume pâinea și vinul, care sunt văzute cu ochii, luate cu mâinile și percepute prin gust, și în final că sufletele noastre sunt hrănite spiritual din Hristos, ca hrana lor adecvată?

Da, într-adevăr, și aici este confirmată pentru noi și învierea trupurilor noastre, ca printr-o arvună dată, fiind făcuți părtași simbolului vieții.

357. Dar cum trebuie să folosim cu adevărat și corect acest sacrament?

Așa cum spune Pavel: cel ce participă să se cerceteze pe sine, și așa să mănânce pâinea și să bea vinul (cf. 1 Cor. 11:28).

358. Care ar trebui să fie obiectul acestei cercetări [de sine]?

Ca să vadă dacă este un adevărat membru al lui Hristos.

359. Prin ce dovadă ar trebui să știe că este un adevărat membru al lui Hristos?

Dacă are credința și pocăința adevărate; dacă manifestă o dragoste sinceră față de semenii; dacă gândirea lui este liberă de orice ură și răutate.

360. Dar omului [care participă la Cină] i se cer credința și dragostea perfecte?

Da, este necesar ca deopotrivă credința și dragostea să fie libere de orice fățarnicie, dar printre oameni, nimeni nu

va fi găsit vreodată absolut perfect. De aceea, Sfânta Cină ar fi fost instituită în zadar dacă doar cei cu totul desăvârșiți ar trebui să ia parte la ea.

361. Atunci nu ar trebui ca imperfecțiunea sub care trudim aici, pe Pământ, să ne împiedice să participăm la Cină?

În niciun caz, căci dacă am fi perfecți, Cina nu ne-ar mai fi de niciun folos, pentru că ea este rânduită să fie un ajutor pentru slăbiciunea noastră și un adăpost pentru imperfecțiunea noastră.

362. Au aceste două sacrameinte un alt scop propus?

Ele sunt și semne, dovezi ale mărturiei noastre. Prin folosirea lor, noi ne mărturisim credința printre oameni și dăm

mărturie că avem un singur gând în religia lui Hristos.

363. Dacă cineva disprețuiește folosirea lor, cum trebuie socotit acel om?

Cu siguranță că aceasta trebuie socotită o negare indirectă a lui Hristos și un astfel de om batjocorește să se declare creștin, fiind nevrednic să fie numărat printre creștini.

364. Este suficient să primim fiecare sacrament o singură dată în viață?

Un sigur botez este cu siguranță suficient, și el nu poate fi repetat, dar lucrurile sunt diferite în ce privește Cina.

365. Care este acea diferență?

Prin botez, Domnul ne introduce și ne adoptă în Biserica Lui, și astfel ne consideră ca parte din familia Sa, după ce ne-a scris în numărul celor ce constituie poporul Lui. Prin Cină, El mărturisește că are grijă de noi și ne hrănește ca membrii Lui.

366. Pot botezul și Cina să fie administrate de oricine?

Nicidecum, căci acestea fac parte din slujba rânduită pentru cei cărora le este încredințată slujba publică de dare de învățătură, căci hrana Bisericii cu doctrina mântuirii și administrarea sacramentelor sunt unite într-o legătură perpetuă între ele.

367. Poți să dovedești aceasta prin mărturia Scripturii?

Da, căci Hristos le-a dat explicit apostolilor însărcinarea botezului, dar în celebrarea Cinei, El ne-a poruncit să urmăm exemplul Lui, iar evangheliștii ne informează că El a făcut slujba unui predicator public în distribuirea [elementelor Cinei] (Matei 28:19; Luca 22:19).

368. Dar ar trebui ca acei păstori cărora le este încredințată administrarea sacramentelor să admită în general toate persoanele [la Cină], fără deosebire?

În ce privește botezul, întrucât este administrat astăzi doar pruncilor, toți trebuie primiți fără deosebire; dar în cazul Cinei, slujitorul trebuie să aibă grijă să nu o dea nimănui despre care se știe public că este nevrednic [de ea].

369. De ce nu?

Pentru că acest lucru nu se poate face fără o batjocorie și profanare a sacramentului.

370. Dar nu l-a onorat Hristos pe Iuda cu sacramentul, chiar dacă Iuda a fost neevlavios?

Da, dar neevlavia lui a fost necunoscută în acel moment, căci chiar dacă Hristos însuși o cunoștea, totuși ea nu era cunoscută încă niciunui om.

371. Atunci ce trebuie făcut cu cei fățarnici?

Păstorul nu are nicio putere de a-i respinge ca nevrednici, ci el trebuie să aștepte până ce Dumnezeu scoate la lumină nelegiuirea lor, așa încât să devină cunoscută de oameni.

372. Ce ar trebui să se facă dacă el este informat sau știe că vreun om este nevrednic [de participarea la Cină]?

Acest lucru nu este suficient în sine ca să îl respingă pe acel om de la participarea la Cină, dacă situația lui nu a fost supusă cercetării legitime și judecării bisericii.

373. Atunci este important să avem o anumită ordine a conducerii stabilită în biserică?

Este adevărat, căci altfel ele nu pot fi nici bine întemeiate, nici corect conduse. Și iată care este ordinea: prezbiterii trebuie aleși, ca să poată prezida în *Censura morum*, sau să supravegheze disciplina moralei și să vegheze la corectarea ofenselor mici; și să îi respingă de la participarea la părtășie pe aceia despre care știu că nu ar trebui primiți la Cină, și pe cei care nu pot fi primiți fără necinstirea lui Dumnezeu și fără să-i insulte pe frați.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!